

Національний університет «Острозька академія» - наступник першого вищого навчального закладу східно-польських мислителів - Острозької слов'яно-греко-латинської академії. Заснував академію у 1576 році князь Василь-Костянтин Острозький. Велику суму грошей на розбудову академії надав його племінник - князь Галша Острозька. В основу діяльності Острозької академії було покладено традиції для середньовічної Європи, однак цілком незвично для українського шкільництва, викладали семи відомих наук: грамматику, риторику, ді-

ОСТРОЗЬКА АКАДЕМІЯ

Листопад-Грудень, 2011 року,

№ 3-4 (3-4)

анонс

анонс

Кожен студент Острозької академії назавжди запам'ятовує «музичний» тиждень свого навчання. Курс «Історія музичного мистецтва» особливий не лише прослуховуванням світових шедеврів класичної музики, а й харизматичним, цікавим професором та його неординарною методикою викладання. Про Юрія Плиску та його професійну любов до музики на стор. 3 ⇨

Спосіб відкрити душу, реалізувати творче мислення в буденному житті – це мистецтво. Багатогранність його видів дає нам шанс обрати свій шлях для розкриття творчого «Я». Мистецтво або у наших руках, або на стор. 7 ⇨

Кожен із нас постійно про щось мріє: хтось – про безмежне кохання, хтось – про те, щоб успішно скласти сесію, поїхати кудись на канікули тощо. І щоразу ми маємо у своїй уяві картинку бажаних подій, хоча досить часто вони не є конкретизованими, а мають абстрактний характер. Про що може розповісти про мрійника його мрія, читайте на стор. 10 ⇨

Щороку в деканатах з'являються все нові й нові заяви щодо переходу студентів на навчання за індивідуальним планом. Цьому є різні причини: хтось одружився, хтось працевлаштувався чи виїздить на деякий час за кордон.

Звичайно, студенти які навчаються в такий спосіб, мають офіційне право на пропускання пар, але сесію для них ніхто не відмінює. Викладачі ж до навчання за цією схемою ставляться по-різному. Дехто вітає і навіть радить студентам переходити на індивідуальний план, аби практикувати теоретичні знання, інші ж категорично проти цього. Та не будемо думати-гадати, запитавмо у викладачів:

«ЯК ВИ СТАВИТЕСЯ ДО НАВЧАННЯ СТУДЕНТІВ ЗА ІНДИВІДУАЛЬНИМ ПЛАНОМ?»

– Я вважаю, що індивідуальний план навчання можна давати студентам, які вже набули якихось теоретичних навичок в академії. Для другого і третього курсу – категоричне Ні, четвертий – лише з другого триместру, а для п'ятого курсу навіть рекомендував би переходити на індивідуальний план, бо студентів вже потрібно в цей час почати відшліфувати свої знання на практиці.

Сергій Гонгало, Інститут права імені І. Малиновського

– Особисто я підтримую навчання студентів Острозької академії за індивідуальним планом, якщо це пов'язано з їхніми професійними інтересами і дозволяє здобувати корисні досвід і практичні навички. Я сам, навчаючись в магістеріумі Острозької академії, перебував на індивідуальному плані і проходив стажування у Варшавському університеті. В перспективі це дозволило мені провести архівні пошуки, написати і успішно захистити кандидатську дисертацію.

Андрій Смирнов, факультет міжнародних відносин

– Я думаю, що це нормально, якщо людина навчається і вже працює. Ніяка теорія ніколи не дасть того, що дає практика. Єдине, хотілося б більше тримати зв'язок із студентами, адже зараз – епоха Інтернету. Та, на жаль, це не вдається так, як того хотілося б.

Сергій Штурхецький, факультет політико-інформаційного менеджменту

– Форма індивідуального навчання – важка, тому його потрібно надавати студентам, які навчаються на старших курсах і мають хороші здібності до навчання.

Студентам, які не встигають у навчанні, надавати індивідуальний план не варто, інакше вони отримають погані знання і не стануть добрими спеціалістами у своїй галузі.

Олександр Кравець, факультет романо-германських мов

– Справді, індивідуальний план повинен бути, бо є люди, які працевлаштовані за фахом і це допомагає їм відразу розвинути практичні навички. Якщо студент серйозно ставиться до навчання і паралельно з цим працює, то він має можливість і вивчитись, і практикуватись. Але іноді є спекулювання індивідуальним планом. В суспільстві ж все корумповано. Студенти дістають довідки, що працюють, але в реальності вони не працевлаштовані, просто прогулюють пари, з'являючись лише на практичні заняття.

Ольга Недзведовська, економічний факультет

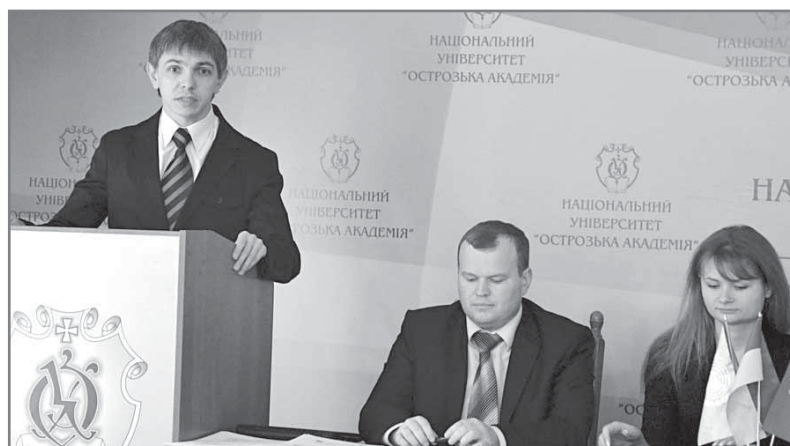

– Індивідуальний план – річ хороша, але це, часом, важко студенту. Студент іде на індивідуальний план, але потім він має відпрацювати все і йому самому фізично важко це зробити, поєднуючи всі справи. А загалом, хай вчать студенти, це головне. За індивідуальним планом чи ні – це вже справа інша.

Роман Криловець, гуманітарний факультет

Підготувала Ірина БРОХ

НОВИНА

В ОСТРОЗЬКІЙ АКАДЕМІЇ ПІДПИСАЛИ МЕМОРАНДУМ ПРО ПАРТНЕРСТВО З ООН

У Національному університеті «Острозька академія» 14 грудня відбулася презентація проекту Програми розвитку ООН «Місцевий розвиток, орієнтований на громаду-2». В рамках презентації було також підписано меморандум про довгострокову співпрацю між Програмою та Острозькою академією, яка є єдиним вищим навчальним закладом Рівненської області залученим до цього проекту.

Підписання договору стало черговим етапом розвитку співпраці Національного університету «Острозька академія» із Програмою розвитку ООН в рамках проекту «Місцевий розвиток, орієнтований на громаду». Науковцями Острозької академії уже були зроблені перші кроки для реалізації мети проекту — створення сприятливого середовища для довгострокового соціально-економічного розвитку на місцевому рівні шляхом вдосконалення місцевого самоврядування та підтримки ініціатив, спрямованих на розвиток громад, на всій території України. Декан факультету політико-інформаційного менеджменту, кандидат політичних наук Андрій Рибак та завідувач кафедри документознавства та інформаційної діяльності, кандидат наук з державного управління Олена Шершеньова як експерти брали участь в поїздках по Рівненській області з метою ознайомлення та оцінки реалізації проекту в громадах, а також відвідували семінар для представників вищих навчальних закладів, який проводили Програма розвитку ООН та Представництво ЄС в Україні.

За словами Жанни Чмут, координатора проекту «Місцевий розвиток орієнтований на громаду» українські виші розглядаються як важливий елемент вкорінення в національний «грунт» досвіду, здобутого на «польовому» рівні.

Про взаємні переваги підписаного договору розповів декан факультету політико-інформаційного менеджменту, координатор проекту в Острозькій академії Андрій Рибак: «В першу чергу цей проект надає нові можливості для студентів університету: можливість проходження стажування при програмі розвитку ООН, написання проектів та міні-грантів для проектів ООН. Навзаєм, університет пропонує Програмі розвитку ООН значну ресурсну, зокрема кадрову підтримку в реалізації проектів. Також в рамках співпраці планується проведення тренінгів та семінарів для представників громадських організацій, навчання персоналу та запровадження нового курсу «Сталий розвиток суспільства» для студентів академії».

Олександр Осовець, начальник управління інноваційно-інвестиційної політики та розвитку підприємства Рівненської обласної державної адміністрації: «Для співпраці на такому щаблі загалом важливим є рівень навчального закладу. Острозька академія виділяється тим, що коли з'являється якась хороша ініціатива, дуже швидко реагує, відтак це один із рецептів її успіху. В цього університету є потенціал і, найголовніше, є бажання співпрацювати з проектами ООН, відтак є впевненість, що програма буде успішно реалізована».

Анна ВАКУЛЕНКО

ЗА КРОК ДО ЗАВТРА

ПЕРСПЕКТИВНА ІСТОРІЯ

«Хто не знає свого минулого, той не має майбутнього», – вчить народна мудрість. Якщо ти не байдужий до майбутнього, побудованого на глибокому аналізі минулого, – не вагайся, а сміливо обирай спеціальність «Історія». Тут ти матимеш шанс поринути у минуле, дізнатися, як жив український народ та розвивалася наша держава, порівняти історію України з історіями інших країн, познайомитися із видатними політичними, суспільними та культурними діячами, з яких можна і потрібно брати приклад.

Кафедра історії в Острозькій академії була створена 9 грудня 1996 року. Її засновником та першим завідувачем став доктор історичних наук, професор Микола Ковальський. Згодом кафедру очолив кандидат історичних наук, доцент Віктор Атаманенко, а з квітня 2000 року – заслужений працівник освіти України, доктор історичних наук, професор Володимир Трофимович.

Студенти, які навчаються на спеціальності «Історія» у Національному університеті «Острозька академія», займаються науково-дослідницькою роботою, зокрема вивчають історію Острога та української діаспори, беруть

участь у наукових конференціях, олімпіадах, конкурсах наукових робіт, публікують наукові статті в «Наукових записках» та збірниках, є учасниками унікальних археологічних розкопок на території історичної Острозьчини, відвідують музейні експозиції та старовинні замки України, відчувають себе дослідниками і педагогами, удосконалюють знання іноземних мов, розкривають свої таланти в творчих колективах, беруть участь в обмінних програмах за кордоном. Навчання відбувається цікаво, тому що теорія, підкріплена активною практикою, завжди більш результативна.

Після отримання диплома бакалавра або магістра історії випускники можуть виконувати наукову й навчальну роботу в вищих навчальних закладах, наукових бібліотеках, редакціях спеціалізованих газет і журналів, громадських організаціях, практичну та наукову роботу в музеях, архівних установах, екскурсійних бюро, краєзнавчих та археологічних організаціях, педагогічну роботу в загально-

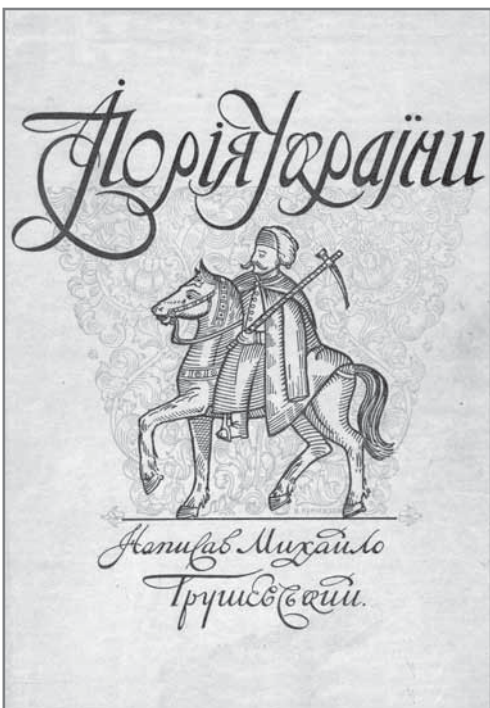
освітніх середніх навчальних закладах.

Важливо те, що спектр доступних галузей для праці є широким та різноманітним. Ця професія корисна енергійним людям, які не люблять заціклюватися на чомусь одному. Бути інтелектуалом завжди було в моді, а коли ти вивчаєш історію, то повір, що логічне мислення тобі гарантоване, адже чимала кількість дат та історичних подій, які потрібно знати,

сприяє покращенню пам'яті. А ще, вивчаючи історичні науки, можна дізнатися безліч таємниць минулого, цікавинок та курйозів.

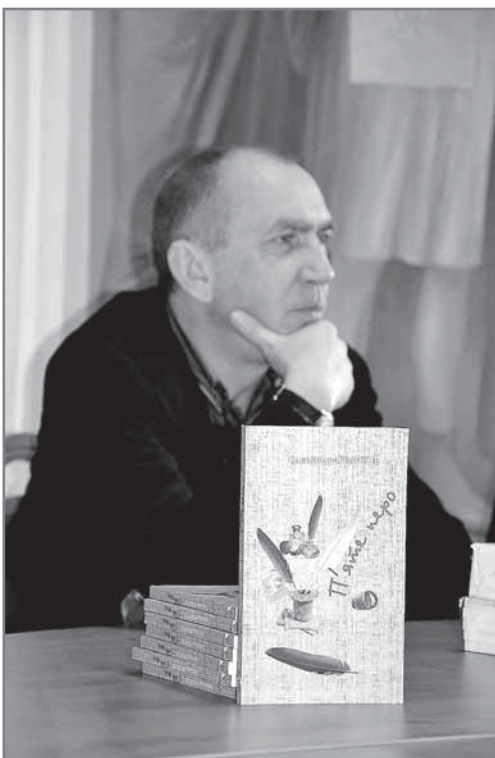
Кафедра історії НаУОА є однією із найсильніших в Україні. Це закономірно, адже саме Острозька академія починала розвивати вищу освіту на теренах України і саме тут готують кращих фахівців-істориків.

Підготувала **Наталія МУДРУК**

Книжкова полиця

П'ЯТЬ ЖАНРІВ – ОДИН ТАЛАНТ

В Острозькій академії **Олександра Ірванця** знають не лише як творця сучасної української літератури, а й як викладача нашої альма-матер. Тому студенти університету одними з перших дізнаються про нові досягнення письменника. Нещодавно **Олександр Ірванець** презентував у стінах академії свою 22-гу книжку – збірку публіцистичних творів під назвою «П'яте перо». Для тих, у чії руки ще не встигла потрапити ця книга, короткий екскурс її сторінками пропонує наша постійна рубрика.

Літературний редактор видання **Петро Коробчук** пише: «Перо – ще зрозуміло. А чому п'яте? А тому, що у творчому арсеналі вічно юного бубабіста перше перо належить поезії, друге, третє й четверте, – відповідно, – прозі, драматургії, перекладу. Отже, журналістика, втілена в її найвищій формі – публіцистиці, виявилася на почесному п'ятому місці».

У збірку ввійшли статті, що впродовж останнього десятиліття друкувалися в

«Україні молодій», «Главреді», «Українському тижні» та публіцистичні нариси, написані для радіо «Свобода».

У статтях «Роман з Віднем», «Нью-Йорк – місто контрастів», «Литва – перший бранець, який звільнився», «Сарденья – ступня Господня» автор розповідає про свої мандрівки до інших країн, підкреслюючи тонкі нюанси іноземного життя, роздумуючи, чого не вистачає Україні і чим ми все-таки можемо пишатися.

Політичні, соціальні, культурні реалії **Олександр Ірванець** переосмислює особливо критично, шукає відповіді на, по суті, риторичні запитання.

Чи не у всіх публікаціях автор наводить приклади із власного життя, а інколи і всю статтю присвячує певним неординарним моментам, які йому довелося пережити. Однією з таких історій є, наприклад, «Хочеш фен, а хочеш – шуй. Мрія про синьо-жовтий прапор». Відоме літературне угруповання «Бу-Ба-Бу», до якого належав і **Олександр Ірванець** (наразі «Бу-Ба-Бу» не існує), на одному з літературних вечорів, організованих Міжнародною школою

україністики, познайомився з китайською художницею **Мао Мао**, яка на початку 90-х переїхала жити в Україну. Автор статті розповідає, як **Мао Мао** у перші роки незалежності нашої країни «прорвалася» до президента і переконувала, що український прапор варто «перевернути», бо за китайським вченням і світовими законами геральдики легкий колір – жовтий – має бути вгорі, а важкий синій – внизу. Як бачимо, перший президент України не врахував побажань художниці:-)

У полемічних роздумах на тему «Чи потрібен Україні літературний інститут?» **Ірванець** згадує «Літературну творчість» Острозької академії, специфіку її викладання, адже спеціальність ця і справді дуже рідкісна.

Загалом, «П'яте перо» **Олександра Ірванця** малює якісні реалії українського суспільства за останнє десятиліття, роздумує над проблемами, які не мають часових рамок, не мають єдиного шляху вирішення.

Підготувала **Юлія ЯРУЧИК**

ПРОФЕСІЙНА ЛЮБОВ ДО МУЗИКИ ЮРІЯ ПЛИСКИ

Кожен спудей Острозької академії завжди запам'ятовує «музичний» тиждень свого навчання. Курс «Історія музичного мистецтва» особливий не лише прослуховуванням світових шедеврів класичної музики, історичним екскурсом музичними епохами, а й харизматичним, цікавим професором та його неординарною методикою викладання. Звісна річ, йдеться про Юрія Плиску, людину, що у виборі своєї професії керувалася любов'ю до музики і ніколи про це не пошкодувала. Наразі Юрій Плискі – кандидат педагогічних наук, доктор гуманістичних наук, професор Національного університету «Острозька академія», ад'юнкт кафедри педагогіки та культури університету «Природничка академія SGGW». Юрій Святославович – дуже творча людина і музика є не єдиною складовою життя цієї багатогранної особистості, адже далеко не останнє місце серед своїх зацікавлень він відводить також фотографії та поезії. А чи знали ви, що цей музикознавець і всіма улюблений лектор добре володіє чотирма іноземними мовами, а ще особисто знайомий із всесвітньовідомими зірками опери та балету? Детальніше про себе та свої творчі захоплення Юрій Плискі розповідає «Острозькій Академії».

– Юрію Святославовичу, скажіть, будь ласка, чим для вас є музика? Як ви прийняли рішення пов'язати своє життя з музикою на професійному рівні?

– Я не можу сказати, що для мене музика – це все, але це дуже багато. Емоції, почуття, допомога в роботі, своєрідний бізнес, врешті-решт, адже я працюю в цій галузі, і моя праця – оплачувана. Втім, музика – це і приємність, тому що вона дає можливість відпочити, зарядитись енергією і працювати ефективніше. Чому я пов'язав своє життя з музикою? Не знаю. Очевидно, я так любив музику, що, зрештою, вона стала невід'ємною частиною мого життя, хоча навіть не зовсім сама музика, а передусім – музична педагогіка.

– А де ви здобували музичну освіту?

– Перша моя музична освіта – це Демидівська музична школа Млинівського району (зараз вже Демидівський район). Потім я вступив на музично-педагогічний факультет Рівненського педагогічного інституту, працював. Коли офіційно вже не здобував освіти, все одно намагався завжди знаходити у різних джерелах щось для себе нове. Згодом, у зв'язку з тим, що моя дружина (Плискі-Пасічник Ольга Ігорівна – солістка Варшавської камерної опери) дуже часто виїжджала закордон та брала участь в проєктах різного роду, я теж мав змогу побачити провідних співаків, видатних режисерів, диригентів та оркестри світового рівня.

– То, можливо, ви особисто знайомі з музичними геніями сучасності?

– Не можу похизуватися знайомством з Пласідо Домінго чи Хосе Каррерас, але ті люди, які є досить відомими в оперному світі, є моїми хорошими знайомими. Ми з ними товаришуємо, але зустрічаємося не дуже часто, оскільки таке життя музикантів: сьогодні проєкт у цьому місті, а через місяць – інший, тому вони більшість часу проводять у поїздках, та ми спілкуємося час від часу, зустрічаємося на концертах.

– Ви пам'ятаєте свій перший досвід роботи?

– Після закінчення музично-педагогічного факультету я залишився працювати в Рівненському педагогічному інституті на педагогічному факультеті. Я викладав студентам музику та різні пов'язані з нею дисципліни: диригування, вокал, шкільний репертуар. На музико-педагогічному факультеті теж доводилося працювати. А після закінчення аспірантури і написання дисертації я навіть був деканом цього факультету.

– Зараз ваше основне місце роботи в Польщі...

– Так. Я був на науковому стажуванні у Польщі, під час якого мені й запропонували роботу в Білостозькому університеті на факультеті педагогіки і психології. Спершу ми з сім'єю жили у Варшаві і з кожного ранку їздив до Білого стоку. Через деякий час мені запропонували брати участь у створенні нового гуманістичного факультету у Варшавській природничій академії. Я із задоволенням взявся за це. Фактично, ми з нуля створили цей факультет та кафедру «Едукації і культури». Там я зараз і досі працюю.

– А як ви почали викладати в Острозькій академії?

– Ректор академії Ігор Пасічник був переконаний, що майбутня еліта України мусить вміти цінувати прекрасне. Свого часу ми працювали на одному факультеті у Рівненському педагогічному інституті, він тоді був деканом. У той час ми робили безліч цікавих речей, пов'язаних із мистецтвом. Як зараз пам'ятаю, був дуже оригінальний концерт викладачів для студентів. Якось Ігор Демидович запропонував, щоб я читав лекції з курсу «Історія музичного мистецтва» в Острозькій академії. Оскільки я тоді вже був у Польщі, то й мав більший доступ до відео- та аудіо записів з музикою. Такі музичні файли ще тут в Україні і державах колишнього СРСР ми не могли мати, бо й дістати не було звідки. Тож, прочитавши першу лекцію, я зрозумів, що це потрібний слухач.

дещо занижкий. Тим не менше, це все поступово налагоджувалося, з часом техніка в академії ставала кращою, що нам дуже допомагало.

– Ви дуже творча особистість. Окрім музики, Ви захоплюєтесь фотографією, а також подекуди пишете поезію. Розкажіть, будь ласка, більше про свої хобі та проведення дозвілля.

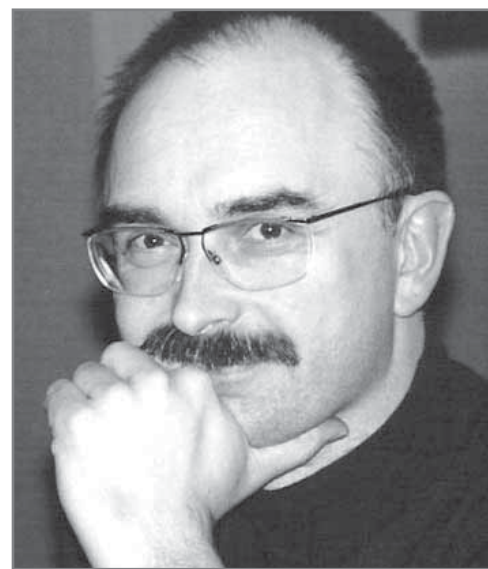
– Дозвілля дуже мало. А щодо хобі... Так, я справді дуже люблю фотографію. У 2000 році моя дружина привезла з Японії дуже якісний фотоапарат. Відтоді я почав пробувати. Пам'ятаю, мені дали нагороду за роль у виставі Юрія Бондарева «Берег», яку ми грали у студентському театрі. До речі, цей театр мав доволі високий рівень на той час. За цю роль я отримав фотоапарат. Він був дуже простий: треба було власноруч наводити різкість, ставити приблизну відстань. Але саме тим плівковим фотоапаратом я з колегою робив досить цікаві чорно-білі фотографії. Потім ми самі їх проявляли, самі друкували... Згодом вже була можливість цифрової фотографії. Виникав інтерес проникнути всередину чогось невеликого, ще глибше щось розгледіти. Наприклад, квітка. Мені цікаво було, що ж там всередині. Так звана макрозйомка. Це стало моїм новим захопленням, бо попередньо мені подобалося робити фотопортрети. Мої фотографії, зазвичай, є об'єктом перегляду лише друзів, знайомих та рідних. Але свого часу в академії мене «змушили» показати свої роботи:-). Так і зробили виставку фотографій з квітами, приурочену 8 березня – Дню жінки. На світлинах були квіти, які я сфотографував у різних кутках світу, зокрема і в Острозі. А що стосується іншого мого захоплення – поезії, то я пишу не для широкого загалу, а лише для себе і близьких мені людей. Мені дуже подобаються акровірші. Був період у моєму житті, коли більшу частину свого дозвілля я присвячував написанню такої поезії. Це така цікава гра, коли ти обираєш якесь слово, а потім до нього треба добирати рядки, шукати слова з римою, зберігаючи при цьому ритм.

– Ви багато подорожували і мали змогу відвідати чимало країн. Скільки мовами ви володієте? Як налагоджуєте комунікацію з іноземними музикознавцями?

– Вільно володію трьома мовами: українською, польською і російською. Але на музичну тему можу порозумітися англійською і французькою. Пам'ятаю, ще у 7 класі у мене була дуже хороша вчителька французької мови. Вона навчала мене лише рік, але за той час я стільки знань отримав, що словниковий запас, яким ми оволоділи у 7 класі, є достатнім для мене, аби спілкуватися на побутовому рівні. Перебування закордоном, зокрема у Бельгії, Франції, дало мені можливість краще пізнати цю мову.

– Ви весь час працюєте з різноманітними жанрами музики. А яка музика вам особисто найбільше до вподоби?

– Це, зазвичай, залежить від настрою. Якщо брати до уваги класичну музику, то, звісно, це буде музика епохи бароко. Якщо ж розглядати більш сучасні напрямки, то я думаю, що це – спокійний традиційний джаз. Джаз, який би мені допомагав писати мої наукові статті, хоча не відмовлюся від сучасної естрадної музики, але однозначно це не тяжкий рок.

Незважаючи на мою нелюбов до року, мені цікаво послухати обробки класичної музики сучасними ансамблями в тому числі рок-гуртами, що я й роблю час від часу. Від голосної інтенсивної музики я відчуваю дискомфорт, проте іноді хочеться ритмічної динамічної музики, яку слухають на дискотеках.

– Яке ваше ставлення до української сучасної естради?

– Важко сказати, оскільки я більше часу проводжу в Польщі. Я не є знавцем цього середовища. Знаю, що в маршрутках слухають шансон. Коли відвідуєш інтернет-сторінку українського радіо, то можна почути здебільшого ностальгічні пісні СРСР, шансон. Мені дивно, чому народ так полюбить слухати цей жанр. Свого часу я слухав «Океан Ельзи». Колісь ми навіть особисто спілкувалися з Іриною Білик, вона приїздила в Польщу і пробувала там з компанією «Mama music» реалізувати свої музичні проєкти. Але потім я «згубив» її творчість, тобто не слідував за нею. Був період, коли мене захопила Таїсія Повалій. Тоді вона працювала на грані джазу, але потім повністю перейшла в поп-стиль. Мені все-таки хотілося б, щоб українська музика була українською. Коли я чую, що співають українською, то ця музика для мене вже є цікавою. Син якийсь знайшов у моїх старих записках пісню групи «Скрябін», яка має приспів: «А, В, С, D, E, F, G – шось зимно...». Ця пісня з'явилася на початках становлення України. «Скрябін» став першим гуртом, який використовував фрагменти репу, декламації під музику, і це була така абстракційно-сюрреалістична пісня. Мені приємно, що син її слухає і те, що він цікавиться україномовними піснями. Кілька років тому мені довелося почути хороший концерт із відомих, хоча вже старих українських пісень в різних естрадних обробках: народних, композиторських і навіть пісень, написаних у час СРСР. Що стосується сучасної музики, то, можливо, я вже не того віку, але... Мабуть, мені треба тут трохи пожити, щоб зрозуміти музичну ситуацію в Україні. Тут я буваю рідко: щонайменше раз в тримістр, але обов'язково на Різдвяні свята та літні канікули.

Навіть живучи у Польщі та викладаючи у провідному вишій цієї держави, Юрій Плискі любить Україну, Рівненщину і, звісно, Острозьку академію, куди він щороку приїздить, аби познайомити спудеїв з музичним мистецтвом та передати їм свою любов до справжньої музики.

Розмовляла Ліна ТИМОЩУК

Т у т є студенти, які хочуть чути музику, яким цікаво. Потім вдалося організувати поїздки до Києва на оперу, балет. Ми започаткували таку практику ще у той нелегкий період становлення України. Тоді театрам було важко і, власне, рівень був різний, навіть

НАТХНЕННЯ

ЗІРКА ВСЕРЕДИНІ ТЕБЕ

Багато хто мріє про славу, популярність, великі гроші, але чи можливо стати зіркою, коли у тебе нічого немає, крім нескінченного, пекучого бажання творити всередині тебе? Як жити, коли з тобою є тільки мрія? Думаю, поспілкуватися на цю тему буде цікаво.

Їх знають тисячі фанатів по всьому світу. Талант і зухвалість зводять з розуму дівчат, хлопці наслідують їм, дорослі заможні люди стверджують: «Це – мистецтво». Хто ж вони? Це – брати-близнюки Les Twins! Неповторні французькі танцюристи Ларрі і Лоран, які народилися в небагатій багатодітній родині, в якій було аж вісімнадцять дітей. Турбота про своїх братів і сестер стала невід'ємною частиною їх дитинства, хлопці були змушені постійно підробляти, щоб допомогти батькам прогодувати сім'ю. Танці і музика стали світлом, який запалював вогонь у їх серцях. Працюючи офіціантом, Ларрі не міг втриматися від танців, як тільки звучала музика, а Лоран підробляв на вулицях, танцюючи всією душею і тілом. Їм всього по 23, але їх уже визнала Vevo, їх помітив Жан Поль Готьє, їх талант пробив їм дорогу в гучну постановку про Майкла Джексона Цірка Дю Солей. У них не було нічого, тільки талант, велика мрія та праця до сьомого поту, праця, яка не припинялась ні вдень, ні вночі. Вони танцювали рівно стільки, скільки дихали. Вони були народжені стати великими танцюристами.

Історія братів-близнюків Les Twins не є винятком із правил, чимось випадковим. Це не випадковий успіх, не випадкова популярність, не випадкова любов багатьох тисяч шанувальників. Доказ тому – це одна історія ще одного талановитого танцюриста і близького друга Les Twins –

Diabloo. Він, як і Ларрі та Лоран, не має багатих батьків або впливових знайомих. Тільки непереборне бажання творити, дарувати людям позитивні емоції, дивувати, доводити твердість характеру, силу праці та цілеспрямованості. Нам пощастило поспілкуватися із Diabloo та запитати, що допомагає йому ніколи не опускати руки і не розгубити свою дитячу мрію танцювати:

– Здрастуй, Diabloo! Спасибі, що погодився відповісти на наші запитання. Скажи, будь ласка, чи завжди ти хотів бути танцюристом, і коли почався твій творчий шлях?

– Я б не хотів сказати, що я був народжений танцюристом. Я тільки отримав мої руки, ноги і голову і просто спробував щось зробити з цим. Так мої рухи стали моїм танцем. А коли я починав, мені було 10 років.

– Зараз ти дуже популярний і в тебе багато шанувальників навіть у нас – в Україні. Що допомагає тобі домогтися успіху? Які ресурси і яку мотивацію ти черпаєш всередині себе?

– У мене є моя сім'я: мої рідні брати і моя дружина, всі вони є для мене великою мотивацією. Я також думаю кожен день про те, чого я справді хочу від життя.

– Що ти можеш порадити хлопцям, які так само, як і ти, мають свою мрію і яким доведеться добуватися всього в житті самостійно?

– Ніколи не здавайся і слухайте тільки себе.

– До нас дійшли чутки, що незабаром ти приїдеш в Україну. Чи правда це?

– Так, це правда. Я вже був в Україні, викладав хіп-хоп у танцювальному таборі. В Україні особлива енергетика і відкриті люди. Я сподіваюся, що це не останній мій візит до вас.

– Diabloo, дякую тобі за прекрасне спілкування. Ми впевнені, що наша розмова з тобою допоможе багатьом молодим людям, які йдуть за своєю мрією і намагаються долати життєві труднощі.

– Так, звичайно. Все обов'язково виїде! Головне – віра в себе, старанна робота і позитивний настрій. Тоді все стає можливим.

Сподіваємося, що кожен з вас знайде в собі сили йти далі, не звертаючи увагу на труднощі в нашому житті, домагатися успіху, стати прикладом для своїх друзів, гордістю батьків. Чи легко стати зіркою? Це залежить тільки від тебе. Запали своє життя! Запали цей світ!

Підготував Андрій ПРОКОПЧУК

NEWS!

ПРОБЛЕМИ УКРАЇНСЬКОЇ ОПОЗИЦІЇ СТУДЕНТИ ОБГОВОРЮВАЛИ У ВЕРХОВНІЙ РАДІ УКРАЇНИ

У п'ятницю, 16 грудня, в рамках проведення П'ятого щорічного українсько-польського студентського круглого столу відбулась зустріч студентів із депутатом Верховної Ради України, відомим журналістом Володимиром Ар'євим.

Проведення наукових круглих столів між Національним університетом «Острозька академія» та Державною вищою професійною школою ім. Шимона Шимонівича (Польща, м. Замосць) стало традиційним, але зустріч учасників із представниками української політики відбулася вперше. Символічним стало і місце проведення, оскільки спілкування із депутатом відбувалось у стінах Верховної Ради України.

Тема зустрічі стосувалась функціонування парламентської та позапарламентської опозиції в Україні. Володимир Ар'єв як представник опозиційних сил поділився зі студентами власним баченням існуючої політичної ситуації в країні. Спілкування відбувалось у форматі «запитання-відповідь». Українських та польських студентів цікавили питання форм та методів діяльності опозиції в існуючих умовах, наявності можливостей впливати на владу, перспективи об'єднання опозиції та нормативного урегулювання її діяльності.

СТУДЕНТИ-ПРАВНИКИ ПЕРЕМОГЛИ У ВСЕУКРАЇНСЬКОМУ КОНКУРСІ

Студенти Інституту права ім. І. Малиновського Національного університету «Острозька академія» Анна Просюк та Ганна Буринська здобули призові місця у Всеукраїнському конкурсі есе «Проблеми Податкового кодексу. Новації у системі оподаткування».

Захід проводився з ініціативи Всеукраїнської громадської організації студентів-правників та молодих юристів Європейської Асоціації Студентів Права України (The European Law Students Association Ukraine (ELSA Ukraine), економіко — правового факультету Донецького національного університету, Координаційної ради молодих юристів при Головному управлінні юстиції у Донецькій області та Головного управління юстиції у Донецькій області.

Конкурс проходив у два етапи. Спочатку студенти надсилали свої есе, які оцінювало журі, визначивши 10 кращих конкурсних робіт, а 8 грудня у Донецькому національному університеті відбувся круглий стіл, на якому учасники презентували свої наукові доробки. За результатами конкурсу студентка п'ятого курсу Інституту права ім. І. Малиновського Острозької академії Анна Просюк посіла друге місце, а студентка четвертого курсу цього ж Інституту Ганна Буринська зайняла третє призове місце. Студенти-переможці від організаторів конкурсу отримали дипломи та цінні подарунки.

За ґрунтовну підготовку до участі у Всеукраїнському конкурсі есе «Проблеми Податкового кодексу. Новації у системі оподаткування» дівчата завдячують завідувачеві кафедри муніципального права та адміністративно-правових дисциплін Національного університету «Острозька академія», кандидату юридичних наук, доценту Сергієві Іщуку.

МАУРІЦІО СОРБЕЛЛО: «НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ «ОСТРОЗЬКА АКАДЕМІЯ» – ЦЕ УКРАЇНСЬКИЙ ОКСФОРД»

У рамках свого першого візиту в Україну бізнесмен, власник консалтингової компанії з питань управління у Бухаресті, почесний член Міжнародної правничої асоціації ELSA International, доктор права Університету міста Палермо Мауріціо Сорбелло відвідав Острозьку академію.

Італійський юриспрудент прибув до Острога на запрошення студентів Національного університету «Острозька академія», з якими він познайомився під час Національного Конгресу ELSA України (Європейська асоціація студентів-правників та молодих юристів) у Львові. Студенти посприяли налагодженню контакту між керівництвом вишу та доктором Сорбелло, результатом чого стало його чотириденне перебування в Острозі.

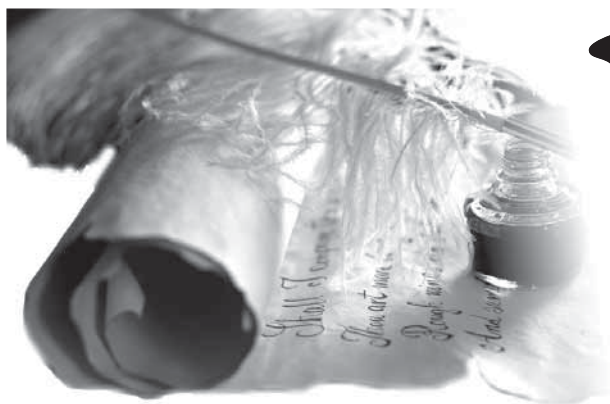
Доктор Мауріціо Сорбелло читав тематичні лекції для студентів усіх курсів Інституту права ім. І. Малиновського. Зокрема, перші дві академічні лекції стосувалися системи кримінального права в Італії, а наступними стали тренінги із підготовки публічних виступів. Метою тренінгів, як висловився сам доктор Сорбелло, був розвиток у студентів навичок міжособистісного спілкування. Італійський лектор отримав величезне задоволення від перебування в Острозі. Окрім часу, витраченого на підготовку та проведення лекцій, він намагався якомога ґрунтовніше вивчити історію університету, ознайомився з тенденціями українського стилю життя.

«Я просто вражений привітністю цих молодих людей, — розповідає доктор Сорбелло. — На конференції у Львові були також студенти з Києва та інших міст України, однак острозькі виявили особливу ввічливість та люб'язність. Тож, я просто не міг відмовити їм у візиті до вашого університету і викладав тут цілком на волонтерських засадах. На мою думку, Національний університет «Острозька академія» — це український Оксфорд, принаймні атмосфера закладу мені дуже це нагадує. Я не проти викладати тут правничі дисципліни, але в мене виникла ще особлива зацікавленість — навчати італійської студентів факультету романо-германських мов. У мене навіть є належна філологічна підготовка для цього».

За весь цей час Мауріціо Сорбелло і студенти Острозької академії стали друзями і продовжуватимуть спілкування навіть після завершення візиту. Сам доктор пообіцяв, що неодмінно ще відвідає академію. Йому подобаються тутешні стосунки викладачів та студентів і та система освіти, яка втілюється у стінах Острозької академії.

Підготовлено у Відділі зв'язків з громадськістю
Детальніше про всі новини на офіційному сайті

Національного університету «Острозька академія» www.ou.edu.ua

Проба пера

ВАРТО ПОБУВАТИ ЧИ НІ?

Де любить проводити вільний час сучасна молодь? Клуби, бари, кафе, парки, кіно, театр. Що ще? Визначні місця, музеї, сквери. Із кожного такого відпочинку ми дізнаємось щось нове, забуваємо про буденність, веселимось або ж просто відпочиваємо все душею і тілом. Пропонуємо інший варіант часопроведення. Хоча, впевнена: скористається ним далеко не кожен. Як щодо таких трьох місць: місто-привид Чорнобиль, віддалені райони Бомбеї та місцеве сміттєзвалище? Дивна пропозиція? Так, ми звикли відвідувати лише естетично привабливі місця, споглядання яких приносить нам насолоду. Цікавимось здебільшого лише тим, що

приємно, що дає нам впевненість в завтрашньому дні, що дозволяє нам не думати про погане. А коли ж настане час подумати і про нього? Відвідавши ці три місця, ви двічі подумаете перед тим, як викинути ще добротну річ, яка набридла, полагодите кран, цінуватимете свій дім, навіть якщо це однокімнатна квартира на окраїні, або ж старий будиночок. Можливо, зміните ставлення до батьків, зрозумієте, як багато вони роблять для того, аби ви жили в хороших умовах, мали все необхідне для повноцінного розвитку. Ви цінуватимете можливість здобувати освіту, дихати свіжим, чистим, здоровим повітрям, щоранку зустрічати новий день.

Всі знають про таку трагічну сторінку української історії, як вибух третього реактора Чорнобильської АС. З того моменту, коли час там зупинився, минуло 25 років. Місто вже чверть століття лякає вибитими вікнами, пустими дворами, забутими іграшками у пісочницях. І все ж туди організують екскурсії, які користуються популярністю. На що ж там можна подивитись? Що приваблює сотні людей до цього мертвого місця? Крім «сталкерського» туризму (сталкер – людина, яка досліджує, вивчає щось небезпечно для здоров'я, займається індустриальним туризмом – авт.), такий тур в Чорнобиль – це ще й поїздка на лоно дикої природи. Не дивлячись на тонни радіоактивних відходів, захованих в «саркофазі», і заражену на багато кілометрів місцевість, природа тут процвітає. Зона відчуження поступово перетворилася на заповідник. Тут можна зустріти безліч рослин і тварин, у тому числі і дуже рідкісних. Це місто – наче насмішка над людьми. Навіть там, де здавалося б, не виживе вже нічого, природа внесла свої корективи.

Всі знають Бомбей, як одне із найвідоміших і найбагатших міст Індії. Хмарочоси, незвичайна архітектура, оригінальні рішення... Але всього 40 хвилин подорожі електричкою і вам відкриється інший Бомбей – брудний, голодний, з дефіцитом води, їжі, грошей і щастя. Бараки з картону, шиферу і старого дерева; діти, які не знають що таке школа і навіть не мріють вступити до вишу; дорослі, які не мають змоги знайти

роботу, а ті, хто працює і заробляє копійки, безмежно раді хоч такому заробітку. Ось він – справжній Бомбей. І всі живуть там однаково. Немає місця жадібності, злу, сльозам. Зате співпереживання, співчуття, розуміння – тут зовсім не така рідкість, як в успішному середовищі бізнесу та достатку. Люди, які живуть там, усміхаються куди частіше, ніж українці. В них є свої прості, звичайні, побутові мрії – мати житло, наприклад. Нехай і старе, нехай маленьке, але своє, справжнє, не з картону.

Ми самі робимо вибір. Куди нам піти, що робити з власним життям, на що витратити дорожочинні папірці з гаманця – товстого чи не дуже. Головне – зробити цей вибір правильно. А ще – цінувати те, що маєш, а не те, що втратив.

Людмила ПАНАСЮК

Покинута Чорнобиль... Місто, яке могло бути щасливим...

КІНОМАН

IN TIME...

«Час – це гроші...» Усі ми знаємо цей вислів. Проте, режисер і сценарист Ендрю Ніккол зрозумів його буквально й вирішив, що це може стати хорошою основою для фільму. Він не помилився...

«Час» (In Time) – науково-фантастичний трилер, прем'єра якого відбулася в США 28 жовтня 2011 року. Фабула фільму досить проста, але незвична. У недалекому майбутньому людство еволюціонувало до того, що у віці 25 років припиняється старіння, але вмикається спеціальний годинник на руці, що відраховує час до смерті. Час тут можна заробляти, вигравати, дарувати. Якщо мудро ним користуватися, то можна жити вічно. Житель гетто Вілл Салас, котрого зіграв Джастін Тімберлейк, отримує в подарунок століття і одночасно стає звинуваченим у вбивстві, якого він не скоював. Він вимушений тікати, взявши в заручниці дочку власника мережі часових банків Сільвію Вейз (Аманда Сейфрід). Вони разом вирішують зламати існуючу систему, в якій виживають лише найзаможніші.

Історія чимось нагадує життя відомих грабіжників 30-х років Бонні і Клайда, про яких

знято вже не один фільм. Отже, тему важко назвати абсолютно новою, але Ендрю Ніккол вніс у неї суттєві зміни, адже ще ніколи роль грошей не виконував час.

Гра Тімберлейка і Сейфрід є переконлива. Кожному з них вдалося увійти в образ героїв, які походять із різних соціальних кіл, що видно, передусім, у темпах, з якими вони виконують різні дії: Джастін знаходиться в постійному пришвидшеному русі, навіть, коли його герой має купу часу. Аманда ж абсолютно не поспішає.

Олівія Уайлд, якій дісталась роль матері Вілла, чудово зіграла п'ятдесятирічну жінку. У свої 27 вона поводить так, ніби справді має 25-річного сина. Не так вдало з цим завданням впоралися Мет Боумер та Сіліан Мерфі, котрим не вдалося до кінця перевтілитись у людей похилого віку.

В основі фільму лежать глибокі філософські ідеї. Перш за все – ідея соціальної рівності та справедливості. Та й ціни на речі є дещо метафоричними: чашка кави – 4 хвилини, розкішна машина – 59 років. Тому під час перегляду можна не тільки насолоджуватись цікавим

сюжетом, а й пошукати приховані символи та пофілософствувати.

Наразі фільм заробив 105 мільйонів доларів по всьому світу.

Олександра ЗАДОРЖНА

УСПІХ

МАЛЕНЬКА ПЕРЕМОГА...

У вересневому номері «Острозької Академії» було оголошення про Всеукраїнський конкурс творчих робіт «Україна моєї мрії». Звичайна тема і доволі цінні подарунки навели багатьох на думку: «Уже все куплено». Готуючи свою роботу на конкурс, я неодноразово чула це від своїх знайомих. Та все ж, ніщо не завадило мені отримати з 581 роботи відзнаку журі та подарунок. Та це не головне. Важливим є те, що сьогодні є безліч можливостей для того, щоб продемонструвати свої сили, вміння, таланти. І, на мою думку, доволі безглуздо зупиняти себе лише через те, що в Україні існує корупція. Але корупція може існувати будь-де – для наполегливих вона не є перепорою.

Ольга ГУРТОВЕНКО

ЗНАЙ НАШИХ!

ВІД ЗАХОПЛЕНЬ ДО ДОСЯГНЕНЬ

ХОБІ СТУДЕНТІВ ОСТРОЗЬКОЇ АКАДЕМІЇ

ПРИНОСЯТЬ ЇМ ДУШЕВНЕ ЗАДОВОЛЕННЯ І СУСПІЛЬНЕ ВИЗНАННЯ

Недаремно студентські роки вважаються одним із найкращих періодів життя. Попри те, що студенти наполегливо працюють над своїми кар'єрними стартами, які, по-суті, починаються ще з університетських стін, вони вміють правильно спланувати свій день і все ж залишити місце для дозвілля. Тому вільний час для студента Острозької академії – це час перш за все активний. Цьому сприяє академічне Братство студентів, культурно-мистецький центр університету, різноманітні гуртки та студії, що функціонують завдяки ініціативним студентам. Проте серед наших активістів є й такі, що власноруч працюють над своїми захопленнями, які вже важко назвати просто захопленнями, адже у звичайних, на перший погляд, хобі наші студенти можуть похвалитися численними досягненнями.

Одним з таких наполегливих представників великої студентської спільноти Острозької академії є третьокурсник спеціальності «Літературна творчість», молодий літератор із Дніпропетровщини, переможець численних всеукраїнських захистів дослідницьких робіт, конкурсів «Інтелектуали Криворіжжя-2008», «Кращий журналіст-початківець», поетичних змагань «Собори наших душ», «Проба пера», а з минулої весни – член **Спілки письменників України** **Анатолій Білий**.

Свої перші римовані рядки написав ще у шість років. З того моменту для Анатолія розпочалося нове творче життя, шлях літературного зростання і розвитку, самовдосконалення та наполегливої праці, який триває і дотепер. «Літературна творчість – це переосмислення буденних речей, перетворення їх у щось значуще, надання їм філософського забарвлення, трансцендентності. – говорить Анатолій. – Мені подобається писати, експериментувати з різними стилями, мовою, темами. Насправді, я ніколи не зациклююся на чомусь одному, адже таким чином я можу просто втратити, не розгледіти чогось іншого – не менш важливого». Тематика творів Анатолія, жанрова специфіка головним чином залежить від настрою, душевних переживань і аж ніяк

не від певних розумових розрахунків. Найголовнішим елементом для молодого письменника є ліризм.

На сьогодні Анатолій Білий є автором двох збірок – «Гроно душі» та «На березі космосу». Зараз він серйозно захопився жанром детективу, а тому у найближчому майбутньому має намір написати великий прозовий твір.

Безумовно, що непересічною творчою особистістю Острозької академії також є студент правового факультету, ініціатор створення та **вокаліст усім відомого гурту «Пост Скриптум» Тарас Фідзіна**. Ідея реалізувати музичний проект у хлопця виникла ще на першому курсі. На початках

існування колективу часто змінювався його склад, проте наразі п'ятеро хлопців мають можливість виступати зі своїм репертуаром не лише у стінах Острозької академії, а й на численних регіональних фестивалях, творчих вечорах, в молодіжних клубах. Робота в колективі і, власне, вокал – своєрідний засіб гармонізації душі для Тараса. Наступного року хлопці хочуть підсумувати всю свою роботу і випустити студійний альбом своєї музики.

Наразі більша частина гурту – випускники академії, утім на місце хлопців придуть інші талановиті люди. Тарас впевнений, що у майбутньому це буде той же «Пост Скриптум», але схожий музичний проект вже ж залишиться живим: «Природно, що після закінчення академії ми роз'їдемося по різних містах. Сучасний музичний ринок надто переповнений, а тому власними силами нам його не підкорити. Сподіваюся, що в майбутньому ми все ж будемо приїжджати в академію, згадувати старі добрі часи, згадувати репертуар «Пост Скриптум».

А от студент економічного факультету **Арсен Малеш** свій вільний час проводить з...

16-кілограмовими гириями. Силоним жонглюванням гириями хлопець займається з десяти років. Розповідає, що на цю секцію потрапив випадково. Проте ця випадковість дозволила йому стати у 2009 році чемпіоном України у цьому виді спорту та

членом збірної України з жонглювання гириями. Тоді ж Арсену присвоїли звання «Майстер спорту».

У Чемпіонаті світу з цього виду спорту він зайняв третє місце. Арсену цікаво вивчати нові методи, нові прийоми, цікаво просто вдосконалюватися: «Мені приємно, що це приносить радість глядачам. Приносить їм здивування і навіть маленький страх».

Справжнім студентом-науковцем можна назвати магістра спеціальності «Філософія та релігієзнавство» **Віталія Щепанського**. З третього курсу навчання в академії він вивчає історію православної церкви у Середньовіччі на території Скандинавії. Для цього Віталій **перекладає автентичні тексти з давньоісламської та норвезької мов**, наприклад, «Саги про християнство». Давньоісламську хлопець вивчає самостійно, курси норвезької відвідував декілька років.

Іншою сферою зацікавлення Віталія є герметизм – містичні впливи давніх епох. Віталій досліджує тексти Яна Лятоса. Таким чином він бере активну участь в проекті Острозької академії «Острогіана», який полягає у вивченні історичного минулого нашого міста та університету. Віталій впевнений, що колись ці дослідження стануть у пригоді іншим науковцям. За його словами, найгірша річ для нього – це марна трата часу, а тому наукова робота приносить йому внутрішнє задоволення і легку приємну втому. Після отримання диплому магістра Віталій мріє вступити до аспірантури і все ж пов'язати своє майбутнє з науковою діяльністю.

Звісно, молоді таланти Острозької академії на цьому не закінчуються. Ці люди – приклад того, що у житті немає нічого неможливого. Лише наполеглива праця і правильний синтез навчання та захоплення можуть принести хороші результати й успіхи.

Юлія ЯРУЧИК

ПАЛІТРА

МИСТЕЦТВО У НАШИХ РУКАХ

Спосіб відкрити душу, реалізувати творче мислення в буденному житті – це мистецтво. Багатогранність його видів дає нам шанс обрати свій шлях для розкриття творчого «Я».

Більшість вважає, що малювати неперевершені картини на полотні, складати чудові симфонії, писати вічні твори літератури непосильно складно і до мистецтва такого рівня дорости практично нереально. Однак слід пам'ятати, що геніальне криється в простому. Для прикладу: «hand made». «Що це?», – запитасте ви. Варто знати, що цей термін не вичерпується однозначним визначенням. Робити власноруч своє оточення яскравішим, життєрадісним, наповненим сенсом – ось основна ідея такого мистецтва. Часто нам не вистачає в побутових речах чогось рідного, близького, чогось такого, що могло б вирізнити нас серед натовпу. А все це можна створити самому – оригінальну, єдину в своєму роді практичну річ.

В нашому університеті є творча група «BoHoTo», один з майстрів якої погодився привідчинити двері до пізнання цього незвичайного ремесла. Юлія Будько – студентка четвертого курсу спеціальності «Документознавство та інформаційна діяльність» займається розмальовуванням чашок, склянок, банок та інших скляних предметів.

– Юлю, розкажи, із чого почалось твоє захоплення?

– Почалося все з мого захоплення малювати – ще з дитинства, зі школи. Взагалі, я просто люблю дарувати своїм друзям

подарунки, зроблені власними руками, бо тоді ти вкладаєш частинку себе, своєї енергетики і зможеш зробити щось таке, чого не буде ні в кого. Після того, як обмалювала одну чашку, а за нею наступну і ще одну, і врешті задарувала ними усіх друзів, тоді вони переконали мене робити це ще для когось, таким чином займаюсь цим вже понад рік.

– Яка технологія такого розпису?

– Використовую спеціальні фарби для кераміки або вітражні фарби, коли працюю зі склом. І там є вже свої секрети. Я ніде цьому не навчалась, просто завдяки практиці вже зараз бачу, що значно виросла в технічному плані. В мене є одна особливість – я запікаю чашки в духовці, щоб результат «жив» довше. Мої знайомі сміються з мене, що я печу не пиріжки, а чашки ☺

– Звідки ти береш сюжети для малюнків?

– Часто дають готові зображення для малюнків, але я більше люблю проявляти фантазію. Такі чашки для мене набагато ближчі і мені цікавіше їх робити. Ти вмикаєш фантазію на повну і отримуєш

від цього колосальне задоволення. Проте це також дуже інтимна річ, бо ти вкладаєш частинку себе, і не завжди хочеться віддавати себе такими шматочками.

– Хто замовляє більше: хлопці чи дівчата?

– Частіше дівчата – вони більше люблять такі романтичні речі. Хлопці це так не можуть оцінити.

– Що ти робиш із речами, які не даруєш?

– Прикрашаю свій побут. Люблю, коли річ, яку ти розмальовуєш, має своє практичне застосування. Найбільше досягнення жінки – це її дім, її діти. В моєму домі буде докладено чимало моїх рук: і на стінах, і в предметах – в усьому.

Тож, як бачимо, творити можна не для того, щоб тікати від буденності, а для того, щоб зробити її кращою, ближчою та ріднішою до вас. Вона не така сіра і похмура, як нам казали, бо кожен творить її власноруч, а такі креативні люди, як Юлія, допомагають урізноманітнити її для інших. Мистецтво – у твоїх руках.

Розмовляла Олеся ОЛІЙНИК

ДУША ГУРТУ «STELLUM»...

Нас цікавлять ті чи інші факти з біографії улюблених співаків або акторів. Чому? Вони стають частинкою нашого життя, формують наш смак і ставлення до нього. Крім того, багато хто прагне бути схожим на свого кумира. Це не погано, але й не добре, адже кожна людина індивідуальна... і цю важливу рису не варто втрачати.

Сьогодні я спробую наблизити вас до життя майбутніх зірок Острозької академії – музичної групи з зірковою назвою «Stellum». Так, саме зірковою, адже латинською мовою Stellum – це ім'я однієї з галактик. Думаю, ніхто не здивується, що учасники групи – студенти правничого факультету, який виховав уже не одне покоління «музичних» юристів. Крім того, це студенти-першокурсники, які повні нових та свіжих ідей про те, як прикрасити різнокольоровими барвами життя острозьких студентів. Ви скажете, що ще не чули про таку групу? А цей колектив уже двічі виходив на сцену студентського клубу НаУОА з надзвичайно чуттєвою композицією «Пастка». А хто ще не чув, то слухайте і приєднуйтеся до фанів...

Отож, засновником, директором, автором пісень, музики та на додачу ще й со-

лістом є єдина дівчина в групі – Влада Гонгало. Коли я запитала в неї, з якого часу вона пише музику, у відповідь я почула захоплюючу фразу: «...з народження. Музика у мене в крові. З нею я росла, з нею і прагну ступати по життю. Вона допомагає мені долати перешкоди та життєві проблеми». За плечима у Влади (вона любила коли її називають Лерою) роки в музичній школі за класом фортепіано та самостійне навчання гри на гітарі. В музичну дівчинка ходила дуже довгою дорогою, але нашої героїні не було страшно... Вона винайшла власний спосіб не боятися – складати вірші! А з можливостями сучасних мобільних телефонів, які мають функцію диктофону вона стала записувати свої вірші, які клала на музику... Ось так коротко можна описати перетворення Влади-музиканта в Владу-поета, а потім – у Владу-співачку... Варто зазначити, що таке її становлення відбувалося в селі Плужному (Ізяславський район Хмельницької області). Влада талановита, стильна дівчина, обожнює слухати різну музику, улюблений стиль – поп-панк. Його ж і намагається зробити стилем новоствореної групи.

Наступний учасник групи – талановитий

клавішник – Богдан Боровик. За його плечима музична школа класу фортепіано у м. Ківерці, звідки він родом. Це Волинська область. Богдан – неординарна особистість. У ньому гармонійно поєдналися обдарований музикант і талановитий танцюрист. Музика у його виконанні звучить якось особливо. «...Ніколи не думав, що буду учасником якоїсь музичної групи, хоча дуже цього хотів». Як бачимо, мрії збуваються. Богдан не зупиняється на досягнутому – цікавиться іншими музичними інструментами, зокрема, опановує гітару...

Соло-гітарист гурту – Антон Киричук. На відміну від попередніх учасників групи, Антон не є професійним музикантом. Про таких говорять «самоучка». Більше того, будучи вже в складі, він продовжував займатися. «Моя функція в групі полягає в тому, щоб покласти Владіні пісні на рок», зазначає музикант. Марити рок-музикою почав після того, як почув соло на гітарі одного музиканта... і понеслося... Батьки, від такого захоплення сина, були просто в захваті. Адже тато сам колись захоплювався рок-музикою... І хоч необхідної освіти немає, та є покликання! А ті, хто наполегливо працює, неодмінно досягають

мети. Варто сказати, що Антон з Рівного, а бути учасником музичної групи – це не головна мета його життя... Його мрії глобальніші...

До складу також приєднується ще один талановитий музикант, гітарист Михайло Зарецький. Це студент першого курсу, майбутній історик.

Ці люди – лише початок нового відкриття. Сьогодні група «Stellum» ще не в повному складі. Для ще кращого звучання вони потребують барабанщика та ще одного гітариста, бажано, бас-гітариста.

Як справжні виконавці, вони вже мають офіційний день та час репетицій. Єдиною вимогою та й умовою Влади є мова пісень – лише українська та англійська.

Зараз група працює над новою піснею, автором якої є, звичайно, Влада... Хочеться вірити, що у них попереду велика кар'єра. Сольні концерти, диски, фанати, автографи... Звичайно, як і в будь-якому колективі, у них уже були і суперечки, і сварки... Але все благополучно завершувалося знаходженням компромісу, адже їх усіх об'єднує спільне – любов до її величності Музики...

Анастасія ЛАВРІНЧУК

ГОСТІ

ПОСОЛ ІНДОНЕЗІЇ: «ЗАХІДНА ЄВРОПА НАСПРАВДІ ЗНАХОДИТЬСЯ В ОСТРОЗЬКІЙ АКАДЕМІЇ»

До Національного університету «Острозька академія» нещодавно завітали представники Посольства Республіки Індонезія в Україні на чолі із Надзвичайним і Повноважним Послом пані Нінінг Сунінгсіх Рохадіат.

У рамках візиту посол прочитала студентам Національного університету «Острозька академія» лекцію на тему «Розвиток демократії в Індонезії». Вона детально розповіла про шлях розвитку країни, про сходинок, по яких суспільство підіймалося з року в рік. Проголосити у 1945 році незалежність, пережити кризу у 1997 році, зуміти подолати всі суперечності та слідувати за демократією – ось у чому полягав успіх Індонезії як держави. «Ми стали силь-

ною країною і зуміли створити стабільність між політикою та економікою», – завершила свою розповідь пані Нінінг.

Також у складі закордонної делегації до Острозької академії приїхали радник-посланник з політичних питань пані Піндах Естуті Сунарто, другий секретар з інформаційних та соціально-культурних питань пані Тереза Амран, третій секретар з політичних питань пані Ерлі Віджаяні та співробітник відділу інформаційних та соціально-культурних питань пан Прабово Хіваман.

Після презентації студенти поспілкувалися з послом в інтерактивній формі. Вони обговорили низку актуальних питань, починаючи із секретів економічного розвитку і закінчуючи проблемами релігії. Студент-

ка третього курсу факультету романо-германських мов Ліна Тимошук запитала пані посла про економічну кризу 2008 року: «Я цікавилася думкою пані Нінінг щодо того, чи впоралися світові лідери з подоланням цієї кризи і які недоліки сучасного світу сьогодні існують. Пані посол зазначила, що звісно лідери не змогли впоратися цілком, але були намагання і це приємно. Також вона рада, що Україна стоїть на шляху прогресивного розвитку». На зустріч запитання, чи хотіла б студентка відвідати Індонезію, відповідь була однозначною: «Так, я б хотіла поїхати в Індонезію, особливо після сьогоднішньої презентації, після розповіді про культуру та мову цієї країни. Я гадаю, що варто побачити все на власні очі».

Після конференції ректор Національного університету «Острозька академія», Герой України, професор Ігор Пасічник поділився своїми враженнями і розповів про перспективи розвитку відносин між Індонезією та Україною: «Індонезія займає четверте місце у світі за величиною і третє за приростом економіки, це одна з найпотужніших країн і сьогодні індонезійський посол відвідує Острозьку академію. Пані Нінінг надзвичайно вражена тим, що усі студенти, присутні на зустрічі, спілкувалися з нею досконалою англійською мовою. І все це засвідчує рівень, на який вийшов наш університет. Ми з пані послом домовилися про обмін студентами. І вже наступного навчального року спудеї Острозької

академії поїдуть на навчання до Індонезії, а їх молодь завітає до нас».

Своє чергою, пані Нінінг Сунінгсіх Рохадіат зазначила: «Сьогоднішній прийом був надзвичайно гостинний. Я вражена організацією освіти, бібліотекою, стародруками. Маю надію, що найближчим часом в Індонезії з'являться такі самі гарні компактні університети, яким є Острозька академія». Вона також додала, що буде піднімати рівень свідомості й обізнаності про Острозьку безпосередньо в Індонезії, тому що їх провідні університети знають лише про відомі вищі навчальні заклади Західної Європи і абсолютно не мають уяви про те, що робиться тут. «Після сьогоднішньої зустрічі я з великою приємністю і захопленням буду казати всім про те, що Західна Європа знаходиться насправді в Острозі, в Острозькій академії. Я хочу повідомити про те, що відбувається в Острозі, нашій громаді в Індонезії», – завершила пані посол.

Ліна ТИМОШУК

НОВИНИ. UA

APPLE I GOOGLE СТВОРЯТЬ НАТІЛЬНІ КОМП'ЮТЕРИ МАЙБУТНЬОГО

Одним із прототипів Apple є пристрій на зразок плеєра iPod із зігнутим дисплеєм, що кріпиться до руки

Компанії Apple і Google розпочали розробку революційного пристрою класу комп'ютерів, які користувачі зможуть надягати на себе і носити постійно.

Пор це повідомляє газета The New York Times з посиланням на інформовані джерела.

За даними NYT, одним із прототипів Apple є пристрій на зразок плеєра iPod із зігнутим дисплеєм, що кріпиться до руки, повторюючи вигин зап'ястя.

Користувач може управляти пристроєм за допомогою голосових команд, точно так само, як промовляє команди для iPhone 4S з функцією Siri.

Ще одна ідея, яка знаходиться в розробці, – невеликий переносний пристрій-асистент, який зв'язується з потужнішим гаджетом (смартфоном чи планшетом) і передає на нього команди користувача, відображаючи отриману інформацію на власному дисплеї.

Подібні пристрої для смартфонів, зокрема, на платформі Android, вже існують, але їх функціональність може бути істотно розширена.

Google також зацікавлена у розвитку концепції комп'ютерів, які можна носити, однак обрала інший шлях – комп'ютер, вбудований в окуляри, які виводять інформацію на прозорі дисплеї, використовувани замість скелець.

Такий пристрій зможе виходити в інтернет самостійно, без застосування смартфона, а опрацювання даних, ймовірно, буде відбуватися в "хмарі".

Проте NYT не володіє інформацією про те, коли можуть з'явитися комерційні зразки експериментальних комп'ютерів, що розробляються Apple і Google.

МЕДИКИ ПОПЕРЕДЖАЮТЬ ПРО СИНДРОМ РІЗДВЯНОЇ ЯЛИНКИ

Вчені стверджують, що такі симптоми як кашель, свистяче дихання, млявість, безсоння у святковий період можуть бути викликані ялинкою, встановленою в домі

Медики називають цей стан синдромом різдвяної ялинки. Як вони пояснюють, його спричиняє цвіль на деревах, спори якої при вдиханні призводять до проблем зі здоров'ям.

Експерти проводили дослідження протягом чотирьох тижнів у пік респіраторних захворювань: за два тижні до 25 грудня і два тижні після. Вони проаналізували зразки шматочків із 28 ялин, у тому числі їхньої кори й голок. У результаті з'ясувалося, що в 53 матеріалах була цвіль.

"70% видів цвілі можуть викликати свербіж носа, сльозотечу, кашель, задишку, біль у грудях, втому, безсоння", – стверджують дослідники.

Також деякі види цвілі можуть стати причиною розвитку хвороби легенів, аж до пневмонії та бронхіту. Цвіль росте на деревах природним шляхом, а в домашніх умовах, у теплі, поширюється дуже швидко, зазначають вчені.

Під час дослідження було також виявлено, що якщо ялинка виставлена в будинку протягом двох тижнів, то кількість спор, які переносяться повітрям, збільшується від 800 на 35 кубічних футів (0,99/кубометр) до 5000.

Керівник дослідження доктор Лоуренс Курландскі виявив чіткий зв'язок між хворобою і святковим періодом, коли в будинку ставлять ялинку. "Щоб не стати жертвою синдрому різдвяної ялинки, рекомендую замінити дерево на штучне або, перш ніж принести в будинок натуральне, промити його водою і залишити сохнути. Відразу після свят ялинку слід винести з будинку, щоб знизити ймовірність розвитку захворювань", – підсумував учений.

Матеріалу із сайту tsn.ua

СТИЛЬНО!

МАЛЕНЬКА ЧАСТИНКА АКАДЕМІЇ

– Зовнішній вигляд важливий?
– Звичайно!!!

Це – своєрідна візитна картка, яка індивідуалізує кожного з нас. Одним із найголовніших аспектів у контексті розгляду цього питання є зачіска. Для школярів та, особливо, студентів вона є неодмінним атрибутом індивідуальності та виявом естетичного смаку. Як нам усім відомо, на території Національного університету «Острозька академія» є одне таке приміщення, побувавши в якому ви неодмінно відчуєте себе красивим і привабливим. Це – перукарня «Естер». Як правильно доглядати за своїм волоссям? Як часто потрібно відвідувати салони краси? А найголовніше, чи можливо безкоштовно постригтись або зробити зачіску у перукарні? Відповіді на ці та інші питання читайте далі :-)

Фундамент перукарського мистецтва був закладений дуже давно. Як зазначають різні джерела, ще навіть 2–3 тисячі років до нашої ери люди ставилися до зачіски як невід'ємної ознаки привабливості та засобу привертання уваги. Йшли роки, змінювались епохи, удосконалювались естетичні смаки. Еволюцію проходили й зачіски.

**Моя порада –
шукайте перукаря,
який буде вас розуміти,
відчувати ваш настрій**

Відомо, що у Давньому Єгипті зачіску робили спеціально навчені раби, використовуючи найрізноманітніші декоративні елементи. Свої особливості мав і давньогрецький стиль. Чоловіки зазвичай носили коротке волосся, бороду й вуса. Проте деякі мали довге волосся, яке завивали в локони й підхоплювали золотим обручем. У випадку особливих подій його укладали у вигляді банта. За часів козаччини було модним носити так звані «оселедець», який вирізняв козака з-поміж інших.

Кожен час, кожна епоха славиться якоюсь стильовою родзинкою. І, як ми знаємо, що було в давнину, рано чи пізно знову стає модним. У XXI столітті мода на деякі зачіски минулого повертається. Навіть більше, це стає надзвичайно стильно.

Що ж до навчальних закладів, то стиль зачісок тут здебільшого не змінюється. Прийшовши на заняття, ти, звичайно ж, не повинен відволікатися на набридливе пасмо, яке постійно «падає в очі». Тому зачіска повинна бути скромною, охайною. Більше того, неправильна зачіска може призвести до погіршення зору.

Перукарня «Естер» – це те місце, де завжди радо вітають усіх клієнтів – як студентів, так і викладачів. Після візиту до цієї перукарні у вас неодмінно покращиться настрій, і ви захочете повернутись туди ще не раз. Острозька академія вирішила поцікавитись життям своєї маленької частинки з вуст її працівників.

Ганна Стецюк, перукар:

– Раніше я працювала у міській перукарні. Але згодом ректор академії Ігор Пасічник запросив мене працювати сюди – в перукарню «Естер». Зауважу, що ніколи не пошкодувала про те, що обрала саме цей фах і цей салон. Мені тут дуже подобається працювати. Найчастіше клієнтами є студенти та викладачі університету. Навіть ректор із сім'єю завжди відвідують «Естер». Клієнти відрізняються особливою добротою, ввічливістю, вихованістю. Тобі ніхто ніколи не нагублянить, які б курйозні випадки не трапились. Звичайно ж, серед наших відвідувачів є і примхливі, зі своїми незвичайними «перукарськими вимогами». От наприклад, один хлопець захотів пофарбувати волосся збоку у 3 кольори. Взагалі перукар – це професія, що передбачає багато несподіванок, інколи навіть доводиться стригти чи робити зачіску безкоштовно.

Людмила Решетник, перукар:

– На мою думку, професія перукаря одна із найпрестижніших. Я намагаюсь якомога відповідальніше ставитись до своєї роботи, щоб у моїх клієнтів завжди був хороший настрій, а головне – радість на обличчі та в душі. Тому використо-

вую тільки професійні засоби догляду за волоссям. Раджу своїм клієнтам відвідувати перукарні щонайменше раз на місяць. Щодо догляду за волоссям, то рекомендую мити його лише за необхідності, жінкам обов'язково використовувати бальзами. Також раджу після миття голови завити волосся у рушник на півгодини, щоб воно увібрало у себе вологу. Часто люди, а особливо представники прекрасної половини людства, не можуть визначитися із салоном краси, який їм найбільше подобається. І тому кожного разу відвідують різні. На мій погляд, річ тут зовсім не в салонах і не у відомих чи невідомих брендах. Все залежить від майстра, який вас обслуговує. Моя порада – шукайте перукаря, який буде вас розуміти, відчувати ваш настрій. А це багато значить для вдалого іміджу.

Клієнти «академічної» перукарні з радістю розповідають про роботу перукарів із «Естер»

Марина:

– Тепер я проживаю в Ізраїлі. І лише один раз на рік мені випадає нагода приїхати до Острога. Перебуваючи тут досить недовго, обов'язково відвідую перукарню «Естер». Раніше я ніколи не була постійним клієнтом одного салону краси. Але коли мені тут перший раз зробили зачіску, я була у захваті. Навіть колеги на роботі запевняли, що я зробила правильний вибір. Відтоді в Острозі я відвідую лише перукарню на території академії.

Ольга Кривицька, викладач кафедри фінансів НаУ«ОА»:

– Сюди мене привело неабияке тер-

піння перукарів, їх винахідливість, талановитість і фантазія. Найбільше подобається те, що ти не повинен «ламати голову» над тим, яка тобі зачіска підійде, який колір волосся личитиме. Ти приходиш, сідаєш, і вони одразу знають, що треба робити. Можна сказати, що тут розуміють із півслова. Ступивши перший раз на поріг перукарні «Естер», я була блондинкою з довгим волоссям. Тепер у мене коротке і кучеряве волосся. Мій імідж кардинально змінився, і я цілком цим задоволена. Буду й надалі приходити сюди за черговою порцією позитиву і, звичайно, краси.

Варто зауважити, що задоволені клієнти цього салону ще й пишуть жартівливі вірші з подяками. Ось один із них:

Був у Васі випускний,
А волосся – патлате.
Та й прийшов він у «Естер»
Імідж рятувати.
І зробили тут йому
Красу бездоганну,
Сяє Вася, як п'ятак
На сонечку гарно!
Щиро дякую вам всім,
Друзі та дівчата.
Після того випускного
Вася став жонатий!

Як бачимо, відвідувачі задоволені. А це головне у нелегкій справі перукаря. Салон «Естер» завжди був і буде маленьким, але дуже необхідним механізмом гармонійного функціонування Національного університету «Острозька академія»!

Ольга ШКРИБЛЯК

МАНДРУЄМО УКРАЇНОЮ

ТАМ, ДЕ ОЖИВАЮТЬ ЛЕГЕНДИ...

Волинь завжди зачарувала туристів багатством своєї природи та унікальними історико-культурними об'єктами, заповідниками. Луцький район – територія найбільшої концентрації туристичних принад Волині. Саме тут можна побачити безліч ранньослов'янських та давньоруських пам'яток, про які українці знають лише з підручників історії. А ще тут знаходяться найповніші колекції археологічних знахідок, зокрема часів палеоліту, мезоліту, неоліту. На території району також розміщено 8 храмів – пам'яток архітектури, що занесені до Державного реєстру національного культурного надбання та охороняються законом. До цього переліку входить Церква Святої Покрови, що у селі Піддубці.

Село Піддубці, яке розташувалося за 10 км на схід від Луцька, належить до найдавніших тутешніх поселень. Населений пункт має по-особливому багату історію, а місцевість ця відома ще із XVI століття. Тоді власниками села були Дахнівці, а згодом – рід Гулевичів. Таку цікаву назву населений пункт отримав від місцевості біля річки Конопляниці, що у давнину була оточена розкішними дубовими лісами. Взагалі, про походження назви села можна дізнатися і з найрізноманітніших легенд, складених про Піддубці. Одна з них оповідає про подорожніх, які ходили у пошуках вдалого місця для заснування поселення. Коли мандрівники вже добряче втомилися після тривалих походеньок, вирішили спочити у дубовому лісі, до якого якраз наближалися. Густі крони могутніх дубів приваблювали своїм захистом від пекучого сонця. Мандрівники зупинилися відпочити, коли раптом помітили, як із найбільшого дуба лилося дивне сяйво. Коли підійшли ближче, то побачили, що на ньому з'явилася ікона Божої Матері. Люди подумали, що це Божий знак, і вирішили тут оселитися. Негайно ж взялися будувати

на цьому місці помешкання. Так і заснували тут поселення, яке на честь цього дива назвали Піддубцями. А дуб, на якому було зображення Богородиці, послугував матеріалом для церковного іконостаса. З того часу місце вважається благословенним.

Далеко за межами Волині відомі Піддубці церквою Святої Покрови. Храм датується XVIII століттям і належить до найкращих взірців барокової архітектури Волині. Завдяки архітектурній помпезності споруду видно з автотраси Рівне-Луцьк. Масштабна будівля з великим куполом та 8 маленькими куполами на вежах вражає складним і незвичним стилем пізнього бароко. Фасади церкви завершені бароковими фронтонами, увінчаними декоративними главками. Інтер'єр храму прикрашений олійним орнаментальним живописом та має дерев'яне різьблення XIX століття, а вікна архітектурної пам'ятки оздоблені ліпними налічниками. Всередині храму ще досі виконує свою обрядову місію чотирирусний дерев'яний з позолотою іконостас, теж XIX століття. Неподалік церкви розташована мурована брама, виконана в барокових формах. Брама – єдиний залишок від давньої огорожі. Будучи пам'яткою пізнього бароко, церква має елементи, що характеризують перехід до класицизму. Це – чітко виражені ордерні деталі. Велика барокова баня з декоративним ліхтариком і вісім маленьких бань на бічних вежах створюють міраж, ніби ви знаходитесь біля розкішного палацу десь на Сході. Проте захоплюючою є не лише архітектура храму, а й оповита легендами історія пам'ятки. Приблизно у середині XVI століття луцькі монахи заснували в селі Піддубці чернечий скит. Припускають, що таким чином вони хотіли відокремитися і вести усамітнене чернече життя. Так і виникла в селі православна обитель. Іноки побудували дерев'яний храм Божий ім'я Різдва Пресвятої Богородиці та чернечі будівлі. У той самий час у церкву внесли чудотворну ікону Божої Матері. Цікаво, що ікона впродовж віків славилася своїми ці-

лющими властивостями. Люди приїздили звідусіль з надією в молитві до Богородиці знайти тут вирішення своєї проблеми. Існує й інша гіпотеза спорудження храму. Відповідно до цієї версії, церкву та муровані монастирські келії, які не збереглися до наших днів, побудували в селі за наказом імператриці Катерини II. Однак такий «історичний» виклад спростовується беззаперечним фактом – датою зведення дев'ятиглавої церкви, оскільки збудована вона ще в 1745 році, тобто задовго до сходження на трон названої імператриці. Як кажуть місцеві жителі, в церкві часто творилися дива і вона сама була дивом. Під час Другої світової війни на церкву скинули снаряд, проте він чомусь не зірвався. Біля цієї ж церкви свого часу струмувало джерело з цілющою водою. Серед жителів села побутує легенда, що ще цар Петро I прислав до нього гірців за водою.

Після Берестейської унії 1596 року храм перейшов до уніатів і почалося будівництво нової церкви та монастирських будівель. На

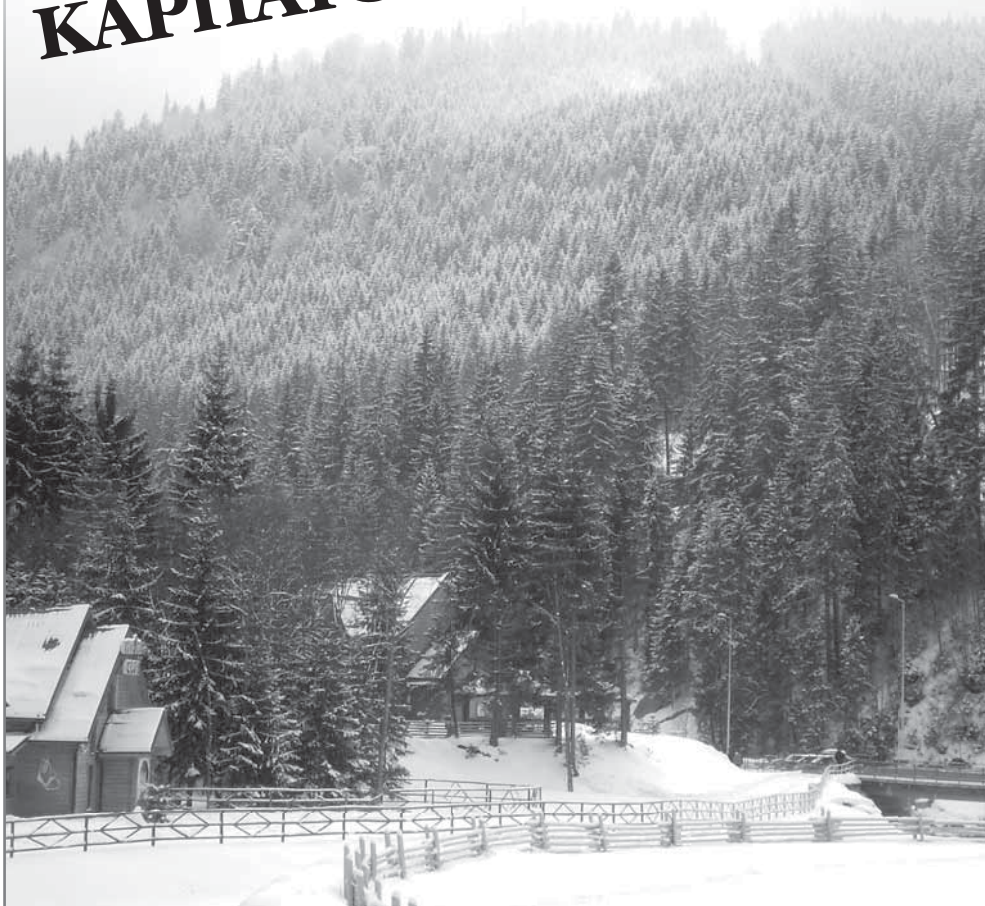
місці дерев'яної православної церкви видатний архітектор, єзуїт Павло Гіжицький побудував величавий мурований храм Різдва Божої Матері та такі ж розкішні монастирські будівлі. Будівництво здійснювалося на кошти Людвіки Гонорати, дружини київського воєводи Станіслава Любомирського, власника Рівного і Дубна. Архітекторові П. Гіжицькому належить також проект храмового вівтаря, оздобленого колонами. У 1745 році храм був багато декорований стараннями власника поближньої Олики, великого коронного гетьмана, князя Міхала Казімежа Радзивіла.

А от до наших днів церква не зберегла свого первісного автентичного вигляду і кілька разів піддавалася реставраціям. Проте до храму у наш час приїждять люди з усієї України. Церква притягує гостей своєю містичною здатністю повертати здоров'я. Таємничість села й досі не можуть достеменно розгадати... Кажуть, що й сьогодні тут творяться дива і нові легенди.

Підготувала Ліна ТИМОЦУК

НОВОРІЧНІ ПЛАНИ

КАРПАТСЬКІ КАНІКУЛИ

Коли у місті різні відтінки сірого кольору надокучили своїм нудним «розмаїттям», ми прагнемо утекти туди, де самотня природа надихає філософствувати про життя, шукати у ньому щось таке, чого у звичайний день не помітиш. Гори... Саме гори дають можливість відчувати владу над життям, вдихнути ковток кришталево чистого повітря та торкнутися... неба...

Новий рік завжди передбачає якусь казковість у повітрі – усюди бантики, сніжинки, намистинки, дощик... Люди метушаться, готуючись до моменту зустрічі з надіями на чарівні зміни, тому зустрічати цей момент потрібно так само грандіозно та чарівно. Де? Так, у Карпатах! Там Новий рік точно принесе щось особливе, тому пакуємо валізи і гайда в гори! І не бійтеся замерзнути – готельних комплексів та баз відпочинку там предостатньо.

БУКОВЕЛЬ

Гірськолижний курорт Буковель знаходиться 100 км від Івано-Франківська. Інфраструктура Буковелю найкраща з усіх українських гірськолижних курортів. Збудований порівняно недавно, він уже завоював собі славу «зимової столиці України». Тут є все, про що може мріяти як простий відпочивальник, так і досвідчений лижник. Велика кількість трас, каток, магазини, ресторани, піцерії, професійне обслуговування – це все є на Буковелі.

ЯРЕМЧЕ

Мальовничий куточок Прикарпаття, туристичний центр Івано-Франківщини, центр «зеленого» туризму України – Яремчанщина. Вона завжди вабила романтичних і закоханих, сильних і відважних у подорож за новими враженнями і почуттями, душевним спокоєм та відпочинком. Багато чудес нерукотворних чекає на Вас у цьому незабутньо-прекрасному куточку земної природи, що продовжує чарувати і надихати не одне покоління. Гори – велично-мовчазні та суворо-прекрасні, чекають на своїх «підкорювачів», а Яремче стане для Вас тим прилистом, з якого розпочинається дорога у світ чудес Українських Карпат. Церкви 17 і 18ст., пам'ятник Олексі Довбушу, яремчанський водоспад, ресторан «Гуцульщина» (побудований без жодного цвяха), крамниці сувенірів народного мистецтва Гуцульщини – все це можна зустріти лише тут, у самому серці Карпат. Саме тут перетинається більшість карпатських туристичних маршрутів.

КОСІВЩИНА

Косів – невелике містечко неподалік від Коломиї, відоме насамперед своїми видатними майстрами, які не тільки створюють гарні речі, а й зберігають народні традиції у вишивці, ткацтві, писанкарстві, кераміці, різьбярстві, ковальській справі, розпису. Ще з початку XX століття Косівщина була популярним курортним центром Карпат, куди приїздили на відпочинок люди з цілої Європи.

ЯБЛУНИЦЯ

Відпочинок в Яблуниці подарує Вам безліч вражень від краси цього краю. Влітку з села Яблуниця починаються популярні маршрути на гори Петрос, Говерла, Магура, Хом'як, звідки відкриваються чудові панорами високих Карпатських хребтів.

Зацікавило? Знаю, що зацікавило ☺ Теплий одяг, усмішка, сили та фотоапарат, – і Карпати привідкриють вам свої таємниці, а ви там щось забудьте, щоб потім повернутися ☺

Підготувала Аліса ГОРДІЙЧУК

Психологія

ЩОБ КАЗКУ ВТІЛИТИ В ЖИТТЯ

Кожен із нас постійно про щось мріє: хтось – про безмежне кохання, хтось – про те, щоб успішно скласти сесію, поїхати кудись на канікули тощо. І щоразу ми малюємо у своїй уяві картинку бажаних подій, хоча досить часто вони не є конкретизованими, а мають абстрактний характер. Але залишати мрії всього лише мріями не варто, адже життя у нас одне і можливості відчувати всю його насолоду більше не буде. І для того, аби реалізувати наші бажання, потрібно з них виокремити певну мету і чітко сформулювати бажаний результат.

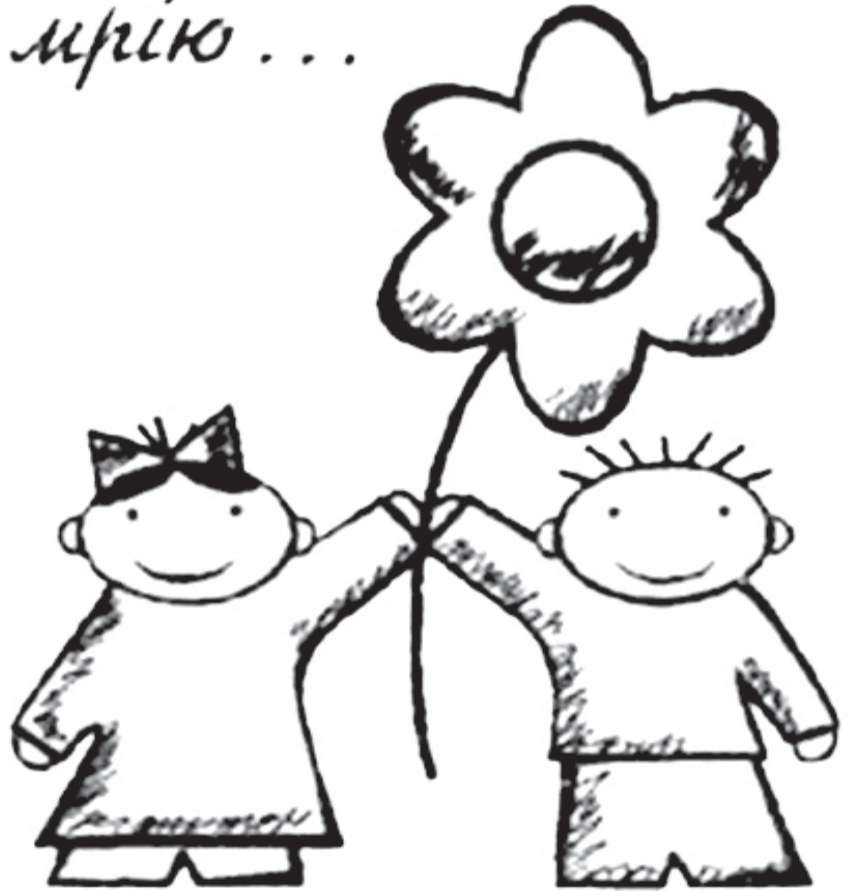
Отже, у вас є мрія, є мета її досягти, але ви не знаєте, як це зробити, з чого починати. Насамперед, потрібно реально оцінити усі чинники, які чекають вас на шляху. Найпростіше це буде відобразити на папері. То ж візьміть аркуш і намалюйте на ньому будинок своєї мрії. Він повинен мати стіни, дах, а також паркан, клумбу та стежку, яка веде до дверей. На даху ви чітко формулюєте свою мрію, на стежці пишете, яким чином її можна досягти, на стінах – що ви вже зробили для її реалізації, на паркані зауважуєте, які чинники можуть цьому завадити, а серед квітів – хто і що посприяє вашому задуму. От ви уже усвідомлюєте, що ваша мрія цілком може стати реальністю, знаєте, що для цього потрібно робити, але все ж не вистачає впевненості у результаті? Такий розподіл сил навряд чи приведе до успіху, адже, як не дивно, втілення наших бажань у життя залежить не лише від віри, а й від позитивного мислення. Про силу думок свідчать досліди Масару Етому, який фотографував кристали води, що змінювали свою форму залежно від слів, які говорили над ними, та емоцій, які при цьому відчували люди навколо. Тому, якщо ви будете переконані в тому, що все у вас вийде, то

все справді складеться таким чином. Крім того, якщо ви будете налаштовані на позитив, то не чекатимете кращого лише від досягнення мети, а й у процесі отримаєте безліч позитивних емоцій. Також, крім правильного емоційного настрою, від втілення мрій нас можуть віддаляти звичайні лінощі. Дехто вважає, що якщо дуже чогось захотіти, то життя почне змінюватися саме по собі. Але ж, як говорить народна мудрість: «Під лежачий камінь вода не тече». Тому дуже важливим аспектом є уміле поєднання внутрішнього стану та зовнішніх дій. А для того, щоб ми виконували певну дію, необхідно, аби нас до цього щось спонукало, нагадувало про неї. Чудовим варіантом може бути колаж мрій. Для його створення вам знадобляться клей, ножиці, ватман, газети та журнали, а також велика власна фотографія, на якій ви самі собі додаєте, адже ніщо не має викликати негативних відчуттів. Спочатку складіть топ найзаповітніших мрій, які би ви хотіли реалізувати у найближчий час, знайдіть, виріжте та вклейте цікаві картинки, які найяскравіше відображають бажаний результат тієї чи іншої мрії. Помістіть колаж у тому місці, де ви можете його бачити хоча би по 10 хвилин у день. За допомогою такого колажу ви завжди будете у тонусі для здійснення мрій і не відкладатимете у довгий ящик те, чого бажаєте уже зараз.

Крім того, мрії – це не лише прагнення до чогось, а й певний двигун, який змушує нас рухатись по життю, адже людина не може просто жити, вона має це робити заради чогось. І навіть якщо хтось повністю реалізувався і не має жодної мети, то таку людину важко назвати щасливою, адже, грубо кажучи, вона не має повноцінного життя, а просто існує.

Відомий письменник Пауло Коельйо зазначав: «Я боюся, що коли мрія стане реальною, то мені не буде для чого жити на світі».

я мрію...

Отже, шановні спудеї та викладачі, мрійте, будьте креативними у досягненні своїх цілей, нехай усі ваші бажання збуваються, але залишіть ще одне маленьке нездійснене, щоб було про що мріяти =).

Для того, щоб відобразити певні мрії у своїй свідомості, ми користуємось уявою, без якої неможливо мріяти. Тож пропонуємо вам пройти невеличкий тест, щоб дізнатись, чи можете ви зарахувати себе до категорії людей із бурхливою фантазією.

Для цього вам пропонується 12 запитань, на які ви маєте дати ствердну або негативну відповідь.

1. Чи цікавитесь ви живописом? (Так – 2 б., ні – 1 б.)
2. Чи часто ви нудьгуєте? (Так – 1 б., ні – 2 б.)
3. Розповідаючи якусь історію, чи любите ви прикрасити її барвистою деталлю, доданою від себе? (Так – 1 б., ні – 0 б.)
4. Чи ініціативні ви у роботі? (Так – 2 б., ні – 1 б.)
5. Чи «широко» ви пишете, чи багато займаєте місця на папері? (Так – 1 б., ні – 0 б.)
6. Чи керуєтесь ви у виборі одягу законами моди або власним смаком? (Так – 2 б., ні – 1 б.)
7. Чи любите ви малювати під час зборів або лекцій на аркуші паперу однокві фігурки? (Так – 0 б., ні – 1 б.)
8. Слухаючи музику. Чи уявляєте ви якісь образи, пов'язані з нею? (Так – 1 б., ні – 0 б.)
9. Чи любите ви писати довгі листи? (Так – 2 б., ні – 1 б.)
10. Чи бачите ви іноді кольорові сніги? (Так – 1 б., ні – 0 б.)
11. Чи любите ви подумки бувати в тих снах, які знаєте лише за розповідями? (Так – 1 б., ні – 0 б.)
12. Чи часто ви плачете, розчулюєтесь в кіно? (Так – 1 б., ні – 0 б.)

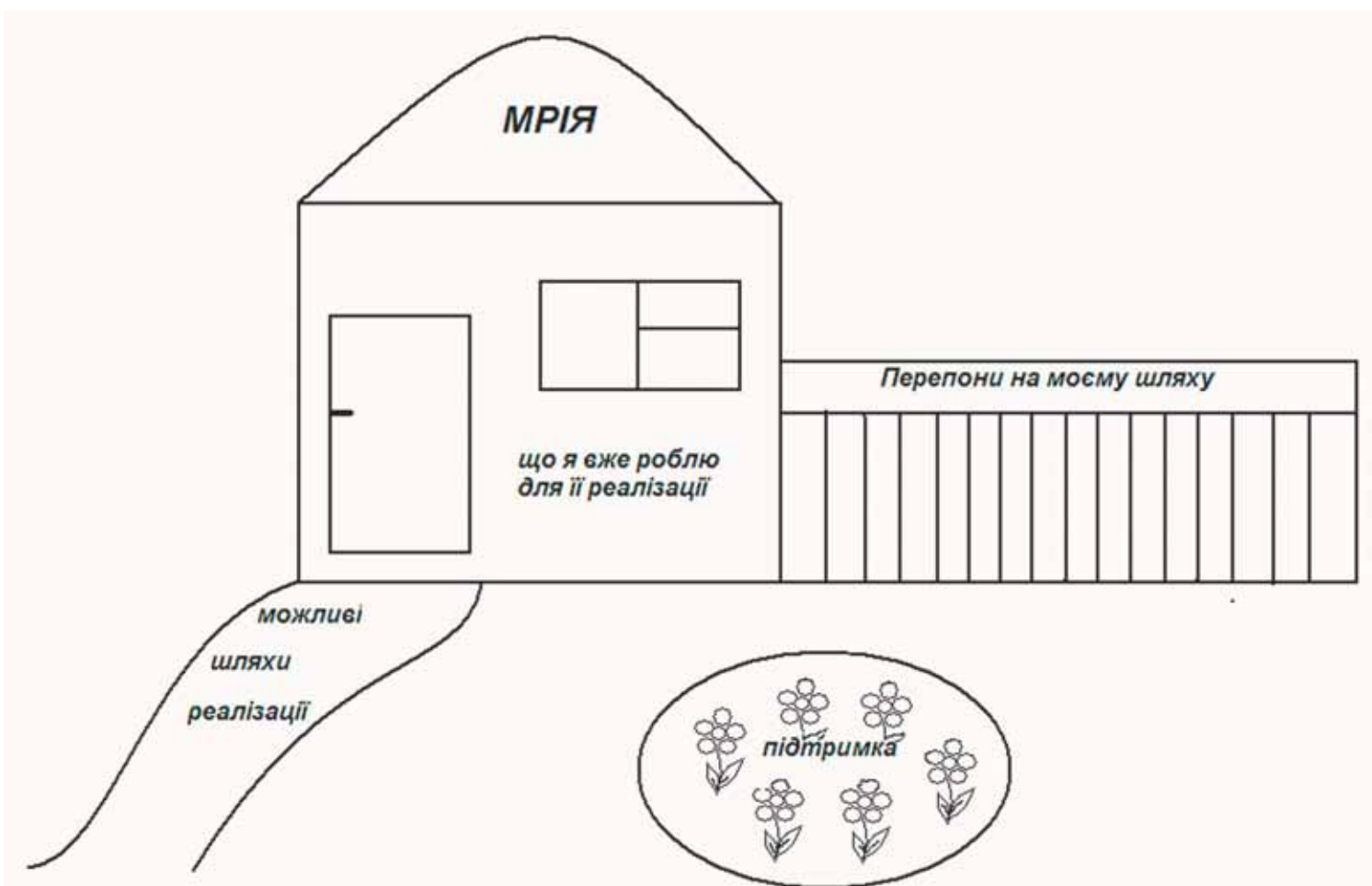
Отже, підрахуйте бали.

14–17 балів: у вас багата уява. Якщо ви зумієте застосувати її в житті, то досягнете великих творчих успіхів.

9–13 балів: середня уява. Така уява зустрічається в дуже багатьох людей. Від вас і лише від вас залежить, чи зумієте ви її розвинути.

5–8 балів: ви реаліст у повному сенсі цього слова. У хмарах не літаєте, однак трохи фантазії ще нікому не зашкодило, тому замисліться про себе.

Підготувала Тетяна МАЯНЦЕВА

Міміт.єра

❦❦❦❦

Блукають у тумані наші долі,
Гарячих серцем і палких до мрій.
Та в зарослях усі дороги,
Так хтось із сильних цього захотів.
Живемо вибухом і лавою емоцій –
Ми ті вулкани, котрі ще не сплять.
Та нас приспати, погасити хочуть,
Бо сплячі гори вміють лиш мовчати.
На нас полюють, ми – мішені,
Та все одно шукаєм долі слід.
Ей, магомеди! Ми – хрещені!
І ми розбудимо весь світ.

❦❦❦❦

Переродились майже всі терези,
А світ жорстокість у кулак взяла.
І душі-зорі світяться старезні,
Бо їх покрила темная імла.
Добро, співучість, милосердя –
Набір старий старих чеснот.
А зараз чути спересердя
Лайливих слів по кілька сот.
Затемнення з тривогаю стрічаю,
А хмари сунуть нагло на серця.
Та вірю я, що в космосі триває
Очищення світил, не треба ще кінця.

❦❦❦❦

Кімната сіра й схована від світла.
Сиджу на килимі, жую думки.
Та раптом зиркне пляма синьо-біла,
Створила дзеркало: є шанс втекти.
Алісою втечу від сірих буднів,
Моє спасіння тут, в оцій стіні.
І хто ж таку спокусу, теплу й згубну,
Зачинить в серці навіки?
Та казка все ж приречена загинуть,
Реалії хвостами б'ють в чоло.
А пляма біга мріями без впину,
Згортає крила й лізе крізь вікно.

❦❦❦❦

Ти клеймиш мене поцілунками.
Пляма світла – то пляма життя.
Мої плечі надійно закутані
В коло рук, а за ними – п'ятьма.
Ти клеймиш мене обіцянками,
Не словами, – очима й слізьми.
Порожнечу повни не ваганнями,
А любов'ю мене золоті!
Ти клеймиш мене із загадкою,
Я не буду відгадки шукать!
Твої очі ллються смарагдами,
Чи посмію тебе обійнять?

❦❦❦❦

Пожовкло листя, дерево самотнє.
І слід шумить, мов човен без керма.
Крокує осінь, але ноги босі.
Як дівчина, блукаючи, сама.
Кохання влітку губи солодило,
А восени гірким став мед!
Отерпло серце, і сльоза застигла,
А син шука все слід ракет.
«Не космонавт твій татко, не у небі.
Він просто в душу сніг впустив.
Я ще його кохаю, та, далєбі,
Його, мабуть, на іншій оженив
Дідусь твій», – мовила та й стихла,
Плєла вінки з сухих листків.
Слова палкі, молочні скисли.
Кохав, мабуть. Дитя пустив
У світ, та син її питає,
Чому осіннє листя золоте
У їх саду татусь не розгрібає,
А мати мовчки все плете...

❦❦❦❦

Панує чорно-біле, сумний життя екран.
Герої фільму – сиві, хто колір в нас забрав?
Живемо драмою, чорніє серце й очі.
Іду сухими травами в обіймах ночі.
Ми ніби спалені, і попіл на губах,
І бовваніють факели на мрій стовпах.
Ну як розбити мармури облич німих?
Крик ворона за хмарами,
спів солов'я затих.
Заклякли білими сторожами діди,
А діти вже у власниці-зимі.
Нема людей моїх, а лиш мерці живі,
Й втекти нема куди: кругом одні сніги.

❦❦❦❦

Сумнівний спокій наклада податок,
Трамбус мрії, спалює мету.
Самотність черства прилягає фактом
До мене в постіль, тиху і чужу.
«Киги», – і серце скуто гострим болем,
І птицею з пораним крилом
У грудях б'ється прагнення до волі,
І полином гірким вуста здело.
Той спокій був моїм, але – обманом...
Кидає сонце промінь крізь вікно.
Реальність посипала я дурманом,
Надія є...зміню все, що було.

ЛЮБІЛЬ

За ніч, прожити не у сні,
За сльози в чашці замість чаю,
За страх, а не дитину в пелені
Тобі, Любіле, пробачаю.
Я все прощаю: гіркоту
У каві чорній з рафінадом,
Лиш зради зроду не прощу.
Ти щастя обернув на фатум.
Водою дзеркало ставало,
Рахуючи всі ночі й дні,
Коли я у небес благала
Тебе залишити живим.
Коли тебе я рятувала
Від рук кістлявих, ти взамін
Шукав у морі причала.
У серці – шторм, і він втопив
Кохання парус, а на дні
Любіль за звичкою сліпою
Вимолює в небес тобі
Того, що знайшов зі мною.

Надія МИРОНЧУК

❦❦❦❦

Вона пахне ромашково-біло
І звучить у святім «Отче наш».
Її погляд блука овдовіло
По блакиті задощених чаш.

Вона мовчки сидить опівночі
І читає у тиші книжки.
Не про неї всі речі пророчі,
Не до неї всі рівні стежки.

Вона пошепки вміє кричати,
Замітає думки помелом.
Вона назви достойна дитяти,
Що доросле, а ще не жило.

❦❦❦❦

Замріяні мрії замріяно мріють крізь скельця
І нишком чекають, як зірочка з неба впаде,
Як скотиться м'яко по обрїю чистої веселці,
І хтось випадково її під ногами знайде.

Чекають замріяно мрії крізь дні і крізь роки.
Чекають крізь миті,
чекають крізь вічності плин.
Чекають на кроки людей і на кроки пророків,
Чекають, і їх не лякає суєтності млин.

Замріяні мрії тихесенько стукують в двері,
Вони тобі зірочку з неба в руках принесли.
Підкова на щастя згубилася в листя фужері.
Ти тільки повір у замріяні мрії весни.

❦❦❦❦

Перекладаю тихий шепіт осені,
Що йде крізь ніч у сонній самоті.
Десь у траві, морозами, не скошений,
Шукаю мрій загублених метіль.

Перекладаю тихий шепіт осені,
Що пахне у повітрі ясним днем.
Алеї різнолистом запорошені
У маревах гарячих хризантем.

Так золотоосінню і так росяно,
Так трепетно і тихо водночас.
Перекладаю тихий шепіт осені,
Пишу життя літопис у думках.

ОБРАЗИ, ОБРАЗИ, ОБРАЗИ

Образи з минулого, неначе на долоні,
Стали перед очі ночі тьми.
Музикою зоряною на небеснім лоні,
Ластівкою лине спів душевної струни.

На просторах простору
в своїх глибоких водах
Час переполіскує думки.
Сльози заморожує образ холодний подих,
А прощення в'яже «від і до» святі нитки.

З-під стежинок, виштитих любов'ю і журбою,
Мовчки виглядають образи.
Де орач вінчає чорну землю із сівбою,
Знову повертаюся не рази, а рази.

В пам'яті літописах зринають крізь тумани
Образи, образи, образи.
Римами розгубленими серця рани рано
Й ввечері колишуть долі срібні терези.

ФОТО

В маленьких межах десять на п'ятнадцять
Вмістився цілий дивовижний світ.

Сходінками пливуть життя абзаци,
Де осінь сіє долі семицвіт.

Тут списано всі вічності і миті,
Тут зупинився неспинений час.
Усі її сонця, сльозами вмиті,
Тут слів шукають простих, без прикрас.

Там вплетені ромашки білі в терни,
Весна цілує неба далечинь.
Печалі колос губить жовті зерна,
Ховається в світанку ночі тінь.

Посеред жнив життєвих коронацій
Кукіль квітує кольору вина.
Із меж прозорих десять на п'ятнадцять
Крізь дні і ночі дивиться вона.

❦❦❦❦

На кінчиках пальців
зависли малесенькі ноти,
І погляд полинув далеко, де сонця сургуч
Стікає легенько під неба блакитні ворота,
Де б'ються акорди об схили душі її круч.

На кінчиках пальців
зависли маленькі акорди,
На кінчиках вій забриніла тихенько сльоза.
Затихла мелодія з болем,
затихла, бо горда...
І знову злетіла, мов гуркотом грому гроза.

Душі не розкажеш словами, вона їх не знає.
І їй пояснити не зможеш, як кожному з нас.
Душа розуміє тоді, коли щастям страждає
І смутком радіє, квітковий танцюючи вальс.

У темряві сонній мереживно губляться ноти,
Що легко звисають із кінчиків пальців її.
Туманиться п'яна вуаль чорно-білої сльоти,
І молиться музика Богу тихенько, без слів.

МУЗИКА

Мов між небом й землею,
танцюючи осені листом,
У стареньких шухлядах
під порохом часу і снів
За скрипичним ключем
розсипалося нотне намисто.
ТИ не плач за життям,
бо воно швидкоплинне й коротке,
Кожен з нас заховається
з часом за заходом днів,
А залишиться музика,
чорні на білому нотки.

Христина ФЕДОРИЧ

Засновник:

ректорат Національного університету
"Острозька академія",
Братство спудеїв

Газету зареєстровано 1.09.1997

Вул. Семінарська, 2,
м. Острог, Рівненська обл.,
тел.: 2-34-96

Свідоцтво про реєстрацію:
серія РВ № 197

Редактор газети: Аліса Гордійчук
Коректор: Світлана Федорчук
Верстка газети: Катерина Олексійчук

Оригінал-макет підготовлено
в РВВ НаУОА

Видавець СПД Свинарчук Р. В.
Свідоцтво РВ № 27 від 29 липня 2004 року,
пр. Незалежності, 151, м. Острог,
Рівненська обл., 35800, тел. 8 (067) 771-28-70

Наклад 500 примірників